

Медаль
Нельсона
Манделі
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітнянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

Плюс

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 27 (126)

6 – 12 липня 2005 року

Ціна договірна

**УВАГА!
АКЦІЯ!**

Передплати газету
«Персонал Плюс» і виграє:
телевізор, DVD програвач,
аудиомагнітофон (див. стор. 15)

Рейтинги

НАГОРОДИ ЗА РОЗВИТОК ОСВІТИ

АНОНС
НОМЕРА
СУСПІЛЬСТВО

2

То ж яке
громадянство
у Бакая?

Новий слід
в «архівній справі»
Януковича

3

КРИМІНАЛ

12

Теологічний детектив
від Валерія Лапікури

ДЕНЬ АКАДЕМІЇ

14

Зустріч для вас:
Валентин Щербачов

Різноманітні конкурси, рейтинги, які визначають найкращих у тій чи іншій сфері суспільного життя, стали ознакою часу. Дипломи, нагороди, пам'ятні подарунки і, нарешті, визнання стимулюють прагнення досконалості

Наприкінці червня Палац мистецтв «Український дім» зустрів освітян, професорів, ректорів вищих навчальних закладів з усієї України, аби нагородити найуспішніших освітян заслуженими відзнаками.

Традиційне нагородження переможців рейтингу вищих навчальних закладів освіти «Софія Київська» відбувається п'ятий рік поспіль.

методики дослідження враховували досвід і методологічні підходи, які застосовували фахівці Інституту соціології НАН України. Рейтинг проводився за результатами двох видів опитувань: групи молоді, яка навчалася, навчається або має намір навчатися у вищих закладах освіти; групи експертів з фахівців, які працюють у галузі освіти, і працівників органів виконавчої вла-

МАУП – перша серед вищих навчальних закладів управління та недержавної форми власності

Хвилююча мить нагородження

За ініціативи Міжнародної Кадрової Академії освітній рейтинг започатковано 1999 року. Серед його організаторів – Академія наук вищої школи України, Конфедерація недержавних вищих навчальних закладів освіти України, Інститут вищої освіти Академії педагогічних наук України, Український інститут соціальних досліджень.

У процесі розроблення

ди, які організовують роботу рейтингу в Україні.

«У демократичному суспільстві думка громадськості про будь-які проблеми суспільства – визначальна. Тому нині в незалежній демократичній Українській державі принципово є поява різноманітних рейтингів, які визначають здобутки чи прорахунки держави. Яскрава ілюстрація цього – проведення щорічного Всеукраїнського відкри-

того рейтингу «Софія Київська». Приємно, що інтерес до рейтингу з року в рік зростає, кількість ВНЗ-учасників також збільшується. Наприклад, цього року до конкурсу долучилися заклади освіти військового спрямування. Широка громадська участь і зацікавленість такими рейтингами сприятиме конкурентоспроможності української вищої освіти, піднесенню її на загальноєвропейський і світовий

рівні. Саме такі завдання рейтингу «Софія Київська», – зазначив голова Конфедерації недержавних вищих закладів освіти, ректор Міжрегіональної Академії управління персоналом Микола Головатий.

Якщо звернутися до історії проведення цього рейтингу, то не можна не зважати щорічної динаміки. Немає вищих навчальних закладів, які два чи три роки поспіль посідають одні й ті самі місця. Наприклад, за останні два роки, як стверджують фахівці, піднялися на вищі місця Академія праці та соціальних відносин Федерації профспілок України, Міжрегіональна Академія управління персоналом, Київський національний університет культури і мистецтв, Національна юридична академія ім. Ярослава Мудрого (Харків).

А нагородою для найкращих були вже традиційні дипломи лауреатів і статуетки Софії Київської – символ мудрості.

Переможцями рейтингу 2005 року стали Київський національний університет ім. Т. Шевченка (серед класичних університетів), Крайшим технічним і технологічним ВНЗ визнано Національний технічний університет «КПІ». З медичних і фармацевтичних закладів освіти переміг Національний медичний університет ім. О. Богомольця. Крайшим гуманітарний і педагогічний ВНЗ – Національний педагогічний університет ім. М. Драгоманова.

(Закінчення на 15-й стор.)

Гучна справа

ОТРУТУ ДЛЯ ПРЕЗИДЕНТА ВИГОТОВИЛИ В УКРАЇНІ?

Президент України Віктор Ющенко стверджує, що спецслужби знайшли лабораторію, де було виготовлено отруту, якою намагалися його позбавити життя

Він розповів, що в лабораторії знайшли «залишки отрути, які могли бути використаними в обхід національного і міжнародного законодавства», пише The Times. Ющенко також висловив думку, що розслідування наближається до свого завершення. «Я впевнений, хоча деякі й переховуються від слідства, ми їх все одно знайдемо. Я не боюся нічого і нікого», – додав Президент. Наразі Daily Telegraph повідомляє: останнім часом слідство отримало щодо цієї справи багато нової інформації.

Ющенко спробував пожартувати щодо стану

власного обличчя. «У всякому разі перед вами сидить сильний і красивий чоловік», – посміхнувся він.

«Я пишуся тим, що мені довелось пройти кризу це випробування і знаю – 99 відсотків людей не погодилися б на це. Ніхто в Україні ще не переживав такого отруєння», – сказав Президент. За його словами, нині фахівці вивчають кілька інших випадків отруєння такими самими високими дозами діоксину. Хіміки намагаються зрозуміти, яким чином діоксин впливає на стан тканин людини.

У Європі відомо що два випадки такого отруєння. В одному – з підозрою на

отруєння діоксидом госпіталізовано австрійського фахівця з текстилю.

«Президент перекрив, що Росія є місцем походження отрути. Цей факт, очевидно, потрібно розглядати як знак примирення з Путіним, який активно намагався посадити у президентське крісло суперника Ющенка – саме та виборча кампанія і стала причиною грудневої революції. Відтоді відносини між двома країнами залишаються напруженими, хоча кризи, успіху численним прогнозам, усе-таки не сталося», – пише The Times.

А тим часом

НОВІ ФАКТИ У СПРАВІ ОТРУЄННЯ ЮЩЕНКА

Президент України Віктор Ющенко дав свідчення Генпрокурору Святославу Піскуну в справі його отруєння

Президента допитували впродовж п'яти годин Генпрокурор Святослав Піскун і начальник Головного слідчого управління Генпрокуратури Олександр Кущий.

За інформацією газети «Свобода», Ющенко відповів на всі поставлені йому запитання. У Генпрокуратурі сподіваються, що відповіді Ющенка допо-

можуть наблизитися до розкриття резонансної справи.

Газета також висловлює припущення, що після допиту Президента у слідства можуть виникнути нові запитання до якого з найближчого оточення Ющенка. Зокрема, припускає видання, – до **Давида Жваніті**, «на настійну вимогу якого

Ющенко погодився у вересні минулого року по-вечерати на дачі колишнього заступника голови СБУ **Сацюка**, після чого йому стало погано».

«Жваніті доведеться пояснити, чому він так настійно тягнув Ющенка на ту горезвісну вечерю, під час якого серйозні питання насправді не обговорювалися», – пише «Свобода».

Регіони

СТУДЕНТИ ДОМОГЛИСЯ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Інформацію про те, що 30 червня ректор Сумського державного педагогічного університету ім. Макаренка **Микола Підберезький** написав заяву про звільнення, підтвердив заступник голови Сумської обласної держадміністрації **Олег Медуниця**. Він також зазначив, що Микола Підберезький вже навряд чи захочеться працювати в Сумах.

Олег Медуниця пришов увечері до намето-

вого містечка сумських студентів і викладачів на прохання губернатора **Миколи Лаврика**, який особисто телефонував йому із Польщі, де перебував у складі української делегації. Він також узяв участь у акції «Процання з брехнею» – студенти та викладачі відпустили в небо 50 кульок, кожна з яких символізувала півну брехню. Реакція міністра освіти і науки України **Станіслава Ніколаєнка** поки що не-

відома. Однак студенти сподіваються, що він задовольнить заяву Миколи Підберезького. Учасники акції мають намір також домагатися виконання і другої своєї вимоги – відставки всього складу нинішнього ректорату СумДПУ ім. Макаренка.

Наразі (і принаймні до згоди Станіслава Ніколаєнка прийняти відставку ректора) про зняття наметів не йдеться.

Міліція з народом

«ЧОРНИЙ СПИСОК ЛУЦЕНКА» – ЛИШЕ ПЛІД УЯВИ

Департамент зв'язків з громадськістю МВС України заявляє, що так званий чорний список Луценка – інформаційна диверсія. Нагадаємо, що у цьому документі фігурують 16 народних депутатів України, стосовно яких міністр внутрішніх справ має намір ініціювати перед парламентом скасування депутатської недоторканності – «у зв'язку з тим, що вони «проходять» у кримінальних справах».

«Згаданий «список» – лише плід фантазії його авторів, які не мають до Міністерства внутрішніх справ жодного стосунку», – йдеться у повідомленні. Департамент нагадує, що у своїх публічних виступах Юрій Луценко назвав лише кількість народних

обранців, які фігурують у кримінальних справах, а не конкретних осіб. Тож озвучення тих чи інших прізвиськ «від імені Луценка» треба розцінювати як інформаційну диверсію, спрямовану на розпалювання неприязні прихильників певних політичних

сил до діяльності органів внутрішніх справ та особисто міністра.

Міністр Луценко не раз заявляв, що міліція порушує та розслідує кримінальні справи не проти конкретних осіб, а за фактом виявлення скоєння злочину, що «всі громадяни рівні перед Законом, зокрема й депутати». Тож якщо буде встановлено причетність народних депутатів до скоєння злочинів, притягнення їх до кримінальної відповідальності здійснюватиметься виключно в межах компетенції відповідних правоохоронних органів і правових процедур, визначених чинним законодавством.

Оборудки

ЗАХИСТИМО КОМПАНІЮ «НАФТОГАЗВИДОБУВАННЯ» ВІД ПОРОШЕНКА!

Уперше Верховна Рада України підтримала депутатський запит до Президента Віктора Ющенка народних депутатів **Анатолія Грязева**, **Івана Вернидубова** та інших щодо попередження корупційних дій секретаря Ради національної безпеки **Петра Порошенка**. «За» проголосували 240 народних депутатів.

Депутати просять Ющенка «доручити уряду України і Службі безпеки України проаналізувати викладені у запиті факти

щодо діяльності згаданих вище посадових осіб на предмет перевищення ними службових повноважень і використання службового становища в особистих комерційних цілях».

«Характерний приклад такої діяльності – скоординований тиск секретаря РНБО України Петра Порошенка і першого заступника міністра охорони навколишнього середовища України Степана Лізна на Генеральну прокуратуру і співробітників згаданого

вище Міністерства, аби незаконно позбавити ЗАТ «Нафтогазвидобування» спеціального дозволу на користування надрами», – йдеться у запиті.

Як стверджують народні депутати, майже півроку Генпрокуратура, яка скаржиться на свавілья Порошенка, намагається паралізувати роботу компанії, вилучивши всю документацію і направляючи чиновці до різних підрозділів.

Уряд

За ситуацію з газом повинен відповідати «Нафтогаз»

Прем'єр Юлія Тимошенко заявляє, що відповідальність за ситуацію в газовій сфері лежить на керівникові «Нафтогазу» Олексію Івченку

«Повна відповідальність за всі процеси в «Нафтогазі» президентом покладено на керівника НАК «Нафтогаз» пана Івченка, – зазначила пані Тимошенко на прес-конференції. – Усі довідки, які ми отримували від «Нафтогазу», усі інформаційні повідомлення зрозуміли, що «Нафтогаз» і пан Івченко вважають ситуацію переговорною і стабільною. Однак на наступному засі-

данні уряду після 1 липня ми почуємо реальний звіт і побачимо реальні документи».

«Після 1 липня ми повторно слухатимемо це питання, готуватимемо доповідь Президенту і прийматимемо рішення, як працюватимуть на газовому ринку», – заявила Юлія Володимирівна.

Вона не відповіла на запитання, чи може все це завершитися відставкою

Івченка з посади керівника «Нафтогазу».

На запитання, чому так тяжко провадяться переговори з «Газпромом», Тимошенко сказала: «Скільки я себе пам'ятаю в системі ПЕК, «Газпром» ніколи не вів м'яких переговорів. Мені навіть здається, що зараз вони виглядають трішки м'якшими, ніж п'ять років тому».

Овва!

ТО Ж ЯКЕ ГРОМАДЯНСТВО У БАКАЯ?

Під час перебування у московській міліції экс-керівник державного управління справами **Ігор Бакай** продемонстрував свій паспорт громадянина Росії

«Близько 21-ї години 30 хвилин невідома особа принесла закордонний паспорт громадянина Російської Федерації на ім'я І.Бакай, виданого Міністерством закордонних справ Російської Федерації», – йдеться у повідомленні Центру громадських зв'язків МВС України.

Однак, як зазначено у тому самому повідомленні, Держава Росії заперечує факт отримання громадянством України Бакаєм російського громадянства. МВС України направило на адресу МВС Російської Федерації листа з проханням пояснити причину затримання, як і безпідставного звільнення

з-під варти Бакая.

Раніше міністр внутрішніх справ Юрій Луценко повідомив, що Бакай, якого оголошено в міждержавний розшук, було затримано 28 червня 2005 року близько 18-ї години. Він їздив власним авто з державними номерними знаками Російської Федерації у супроводі двох авто з охороною.

Одна з машин, що супроводжувала Бакая, належить приватній фірмі, в іншій були працівники позадомової охорони, підпорядковані головному управлінню МВС Російської Федерації в Москві.

Громадянина Бакая доставили до управління внутрішніх справ «Кри-

латське» ГУ МВС РФ в Москві. Однак о 22-й годині, нічого не пояснивши, його відпустили.

«Невловимі»?

МВС ШУКАЄ ЗАСТУПНИКА ЩЕРБАНЯ

Міністерство внутрішніх справ оголосило в міждержавний розшук колишнього першого заступника голови Сумської облдержадміністрації **Володимира Руденка**, повідомляє департамент зв'язків з гро-

мадськістю МВС України. Прокуратура Сумської області порушила проти нього кримінальні справи за статтями 191 (частина 4), 364 (частина 2) та 365 (частина 2) Кримінального кодексу.

Руденко виїхав із Сумщини і на цей час його місця перебування невідоме.

Як уже повідомляли, кілька місяців тому в розшук оголошено экс-губернатора Сумщини **Володимира Щербаня**.

Хліб наш насущний

ВРОЖАЙ БУДЕ... ЗАЛИШИЛОСЯ ЗНАЙТИ ГРОШІ

На закупівлю зерна урожаю цього року необхідно 830 млн грн, повідомив міністр аграрної політики **Олександр Баранівський**. За його словами, ухвалено постанову про закупівлю 3 млн тонн зерна нового урожаю, з яких 1,5 млн тонн закуплять регіональні фонди, 1 млн тонн – інтервенційні фонди, а 0,5 млн буде заста-

вою. Міністр повідомив, що на закупівлю 1,5 млн тонн необхідно 830 млн грн, з них реально є 200 млн, а решту 630 млн грн необхідно виділити з бюджету.

Баранівський зазначив, що ці кошти можна перекинути з іншої статті, наприклад, 36 млн грн на створення Аграрної біржі можна перекинути на за-

купівлю. Окрім цього, за словами міністра, інші кошти мали надійти до спеціального фонду від реалізації зерна, яке зберігається в ДАК «Хліб України» і Держрезерві. Проте, зазначив міністр, це зерно необхідно продати на зовнішні ринки для додаткового тиску на внутрішній ринок.

Позиція

ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО:

«СЛОВА ПІНЧУКА – ЦЕ ПСИХОТЕРАПІЯ ДЛЯ КОЛИШНІХ ВЛАСНИКІВ»

Після засідання уряду, на якому було ухвалено розпорядження про план-графік приватизації «Криворіжсталі», Юлія Тимошенко заявила, що результати нового конкурсу з продажу «Криворіжсталі» поб'ють 24 жовтня 2005 року.

«Цю дату встановлено згідно із законодавством. Затвердження підсумків конкурсу відбудеться відразу, цього ж дня, –

зазначила Прем'єр-міністр. – Внесення плати за придбаний пакет – до 10 листопада». Тимошенко зазначила, що на прикладі «Криворіжсталі», яку було продано майже задарма, «суспільство побачить, яку ціну мають наші об'єкти».

На прохання прокоментувати слова Пінчука, що в новому конкурсі ніхто не брало участі, бо справу розглядають у Європейському суді з прав

людини, Тимошенко відповіла: «Сказане Пінчуком – психотерапія для тих, хто володіє комбінатом. Я хотіла, щоб на ці заяви ми так і реагували. Я знаю мінімум п'ять великих підприємств світу, які під час зустрічі висловили бажання взяти участь у новому конкурсі».

За матеріалами інтерв'ю видання «Українська правда».

Продовження теми

РИЮТЬ, РИЮТЬ... ЗАРИВАЮТЬСЯ?

Наша газета в № 23 (122) повідомляла, що широко розрекламована певними «жовтими» газетками та інтернет-виданнями «сенсація» про появу в Невшатківській середній школі Олександрівського району Кіровоградської області «вчителя-расиста» дуже далека від правди. Просто одна з колег вчительки української мови Миколи Якимчука таким чином намагалася звести з ним рахунок. Однак працівники місцевої прокуратури роблять усе, щоб за надуманим приводом засудити людину. Така рвуність пояснюється просто: кум Тетяна Шевченко, яка виграла і роздувала цей скандал, – не хто інший, як заступник голови Олександрівської райдержадміністрації. Усі добре знають, як іноді тісно взаємодіють різні гілки влади, захищаючи насамперед свої інтереси, а не людей, які, по суті, їх найняли на роботу. Утім, цей державець так серйозно перейнявся проблемою. І навіть відвідав районну лікарню, де через старанність «органів» і «захисників євреїв» вже двічі лікувався Микола Якимчук. Проте його аж ніяк не цікавив стан здоров'я вчителя української мови. Цього чиновника цікавило лише – з яким діагнозом лежить на лікарняному ліжку Микола Якимчук. Ось така турбота про людину по-чиновницьки. (До речі, таке втручання посадової особи на законних підставах можна кваліфікувати як корупційні дії.)

А як же просувається справа? Працівники Олександрівської районної прокуратури так поспішають «за всією суворістю закону» покарати людину,

що досвідчені юристи просто хапаються за голову, знаходячи силу-силенну помилку і порушень у проведених слідствах.

Так, 8.06.05 слідчий прокуратури Олександрівського району Кіровоградської області Анастасій Левенець допитав за кримінальною справою 53–381 як підозрюваного Микола Якимчука. Цього ж дня винесено постанову про притягнення його як обвинуваченого. Кримінальну справу порушено за ознакою злочину (Ч.1, ст. 161 КК України): «умисні дії, спрямовані на розпалювання національної, расової чи релігійної ворожнечі та ненависті, на приниження національної честі й гідності або образи почитуваних громадян у зв'язку з їхніми релігійними переконаннями, а також пряме чи непряме обмеження прав...». Цього ж дня проти Миколи Якимчука застосували заповіжний захід – підписку про невід'їзд. До речі, в постанові про притягнення як обвинуваченого конкретно не вказано умисних дій М.Якимчука, спрямованих, так би мовити, на виконання ним об'єктивної сторони злочину. Замість кваліфікації дій М.Якимчука з кримінально-правової позиції зазначено, що він порушив вимоги Конституції України (ст. 3, 11, 21), Закону України «Про національні меншини» (ст. 1, 18), Закону України «Про освіту» (ст. 56), Закон України «Про охорону дитинства» (ст. 4, 9) і Статут Невшатківської ЗОШ 1–3 категорії (розділ 4, пункт 43). Усі ці звинувачення загальнодекларативного характеру і є спробою

перекласти функції державних органів на М.Якимчука.

Слідство, попри рідкісне й водночас широке за змістом обвинувачення М.Якимчука, глибоко вивчило його «злочинну діяльність» й «побачило» в діях сільського вчителя ще й склад тяжкого злочину – генциду. Матеріали ці надано слідчим для додаткової перевірки й направлено в СБУ.

На думку ж адвоката Миколи Якимчука Віктора Чібісова, кримінальну справу розслідують однобоко, з тенденцією до обвинувачення, докази вини вибудовано на показаннях зацікавлених осіб Т.Шевченко і Т.Малини, а також учнів 6-го класу, класним керівником якого є Т.Малина. Водночас у матеріалах справи є пояснення учнів інших класів і вчителів, які стверджують, що Микола Якимчук ніколи не чинив інкримінованих йому дій і характеризують його позитивно. Однак слідчий з невідомих причин їх не допитав. Звісно, в обласній прокуратурі таких «прорухунків» не помічають.

Наразі з різних куточків країни – від Луганщини до Львівщини – надходять листи на підтримку Миколи Якимчука. Так, львів'янин Станіслав Білих у телеграмі, адресованій родині Якимчуків, пише: «Підтримую вашу самовіддану боротьбу проти юдо-нацизму. Сіоністський фашизм не пройде!».

Утім, історія ця, схоже, ще не скоро завершиться. «Персонал Плюс» й надалі інформуватиме читачів про розвиток подій.

Богдан ДОВНИЧ

Реалії

БОРИС ТАРАСЮК ЗРОЗУМІВ, ЩО ЄВРОСОЮЗУ УКРАЇНА НЕ ПОТРІБНА

«Чи ЄС визнає Україну своїм перспективним потенційним членом? Будемо відвертими – нині, на жаль, ні», – так сказав Борис Тарасюк, міністр закордонних справ України, один

з найпопулярніших прихильників євроінтеграції України, у своєму виступі на міжнародній конференції «Розширення Європейського Союзу: рік потому і проєкт на десятиліття»,

організованій Інститутом Євроатлантичного співробітництва, Фондом Конрада Аденауера в Україні і Міжнародним республіканським інститутом (США), повідомляє «Обком».

З інших видань

ВІДСТАВКА ПРЕМ'ЄРА – ПОЛІТИЧНЕ САМОГУБСТВО ЮЩЕНКА

...Продовжує героїчно боротися в оточенні політичних недругів Юлія Тимошенко. Багато хто з нової влади волів би її усунути, аби мати під керівництвом Президента Ющенка «кучмізм без Кучми» – той самий кланово-олигархічний лад, тільки з іншими прізвищами олигархів. Сподіваюсь, наш Президент розуміє: відставка Тимо-

шенко для нього рівнозначна політичному самогубству. Колись Прем'єр Ющенко в адміністрації Кучми пожертвував віце-прем'єром Тимошенко. Однак це його не врятувало. У пані Юлії вистачило мудрості, щоб пробачити колезі й не лише не виставляти своєї кандидатури на президентських виборах, а й активно працювати на перемогу Ющенка.

Прогноз перебігу подій у разі усунення Юлії Тимошенко з посади Прем'єр-міністра такий: уряд очолоує хтось із прихильників ліберальної економіки, наприклад, Порошенко чи Кіна; усувають керівництва Фондом держмайна Валентину Семенюк; припиняють розмови про реприватизацію; Росії продають усе, чого вона забажає; Україна інтегрується до ЄС; раз і назавжди забувають про вступ до НАТО та ЄС, усу-

вають з посади міністра закордонних справ Бориса Тарасюка.

А далі? Далі – нищівна поразка на парламентських виборах; реванш антиукраїнських сил – ні, не під керівництвом Януковича чи Шурфича, а, скажімо, Коновалюка. У парламенті зберігається проросійська більшість з двома крилами опозиції: лібералами Ющенка і правочентристами (БЮТ, УНП, НРУ). Буде, мабуть, і ліва опозиція (СПУ, КПУ), теж переважно антиукраїнська. Сформується уряд більшості. Президента розфарбують повноважень (реформа!), а потім він кане в небуття після чергових президентських виборів. Годами, Віктор Ющенко розуміє: нинішній Прем'єр – гарант його політичної кар'єри.

Леонід ШУЛЬМАН, доктор фізико-математичних наук («Свобода»). – 2005. – № 21 (246) – 14–29 червня

Овва!

В «АРХІВНІЙ СПРАВІ» ЯНУКОВИЧА З'ЯВИВСЯ «ЄВРЕЙСЬКИЙ СЛІД»

«Перші висновки органів внутрішніх справ у справі викрадення історичних матеріалів з Львівського центрального державного історичного архіву будуть оприлюднені уже незабаром», – заявив на сесії Львівської держради губернатор області Петро Олійник.

Вислухавши інформацію начальника УМВСУ у Львівській області Богдана Шарди, депутати вирішили звернутися з цього приводу до Президента та Прем'єр-міністра України. «У зв'язку з викраденням значної частини документів з історії не лише української, а й інших націй, зокрема єврейської, звертаємо до вас з проханням доручити СБУ провести розслідування зв'язків директора ЦДІА Діани Глотке, голови Держкомархіву Геннадія Боряка, колишнього віце-прем'єр-міністра України з гуманітарних питань Дмитра Та-

бачника і співробітника Музею Голокосту в Єрусалимі Марка Шраєрмана», – йдеться у зверненні. Цих людей, окрім архівної справи, підозрюють у причетності до вивезення фресок Бруно Шульца з Дрогобича в Ізраїль.

Як зазначив П.Олійник, справа набрала міжнародної ваги. Уже вилучено більш як 2 тис. викрадених документів. Відповідно, наполягає губернатор, об'єкт потрібно здати під охорону міліції. «Переусмі потрібно захистити національне надбання, а потім – зробити незалежну інвентаризацію доку-

ментів в архіві. Якщо його і надалі охоронятимуть цивільні особи, то крадіжки повторюватимуться», – вважає Петро Олійник.

Овва!

СТРЕТОВИЧ НЕ ХОЧЕ БУТИ ЗАСТУПНИКОМ ПІСКУНА

Голова Комітету Верховної Ради з питань боротьби з оргзлочинністю і корупцією Володимир Стретович підтвердив, що Святослав Піскун заповнював йому посаду свого першого заступника і що Генпрокурор заявив про своє погодження кандидатури з Президентом Віктором Ющенком.

Однак, зауважив Стретович, «глава держави про-

це мене не повідомив. Тому продовження розмови про перехід на роботу до Генеральної прокуратури можливе лише після переомовин з Президентом». І додав: «Після опублікування розмови Святослава Михайловича з Віктором Михайловичем (Пінчуком) я сказав, що він не може бути Генеральним прокурором України апіорі. Я вважаю, він має

подати у відставку, аби зберегти своє обличчя. Хоча, я переконаний, за нинішнього керівництва Генпрокуратура почине програвати, оскільки потрібно посилити інструментальний вплив на правопорядок у країні, ретельніше контролювати законність, враховуючи сучасні підходи до керівництва державою».

 Мовою фактів

ЗВІТ ПРО ПРОБЛЕМИ ЛЮДСЬКОГО ВИМІРУ В УКРАЇНІ В АСПЕКТІ РАСИЗМУ, КСЕНОФОБІЇ, ДИСКРИМІНАЦІЇ ТА НЕТЕРПИМОСТІ

як складника політичних програм і конкретних дій певних учасників президентської кампанії 2004 року

Час моніторингу: вересень – грудень 2004 року

(Продовження. Початок у номері 25–26 (125))

Ксенофобія

На початковому етапі передвиборної кампанії команди Віктора Януковича здійснювали пропаганду ксенофобії і нетерпимості у формі так званої демонізації опонента. Контрольованим тодішнім владним режимом ЗМІ вдалося до пропагандистської фальсифікації, стверджуючи, наприклад, що у політичній програмі Віктора Ющенка є відверто фашистські елементи. Особливо активно працював у цьому напрямі щотижневик «2000», контрольований особисто Віктором Медведчуком. Шеф-редактор видання – громадянин Канади, колишній офіцер радянської військової розвідки, спеціаліст з ведення психологічної війни Сергій Кичигін. Статті з цього щотижневика розсилали по всій Україні – і з Адміністрації Президента, і зі штабу Януковича – з взаємною роздруковувати їх у місцевих ЗМІ або розповсюджувати у вигляді листівок.

Водночас з колишнім радянським розвідником активно працював і колишній генерал міліції, міністр у справах національностей і міграції Москаль. Він як член уряду ініціював у Києві, Львові та Івано-Франківську порушення кримінальних справ проти опозиційних політиків і незалежних ЗМІ, які підтримували Віктора Ющенка. Через фальсифікації позови намагалися довести, що в діях цих політиків і журналістів, а відтак у діях і самому опозиційного кандидата присутні прояви антисемітизму. Москаль і його міністерство розповсюджували свої фальшивки через провладні ЗМІ – в такий спосіб порушуючи таємницю. Як зазначалося вище, жоден суд, до якого звернувся Москаль, не знайшов у діях цих політиків і журналістів ознак ксенофобії, антисемітизму та розпалювання міжнаціональної ворожнечі.

Свою частку в розпалюванні міжетнічного протистояння в Україні вніс і громадянин США Джек Санден, видавцев щотижневика «Корреспондент», який виходить в Україні великим накладом російською мовою. В одному зі своїх номерів він опублікував фотографії самого Віктора Ющенка та його команди, на яких за допомогою спеціально підібраних ракурсів і комп'ютер-

ної обробки обличчя лідерів української опозиції зробили схожими на обличчя керівників фашистської Німеччини.

Водночас провладні телеканали почали масовий показ старих радянських кінофільмів відверто пропагандистського спрямування, де національних героїв України представлено у спотвореному вигляді, зокрема головою першого в історії України демократичного парламенту (1917–1918 рр.), професора Грушевського, засновника української соціал-демократії Винниченка та засновника і командувача армії демократичної Української Народної Республіки – Петлюру.

У регіонах, де певна частина населення з історичних причин послугується не українською, а російською мовою, розпочалась активна пропаганда проти шкіль з українською мовою навчання. Люди з команди Януковича шантажували батьків учнів, вимагаючи, аби ті забрали своїх дітей з українських шкіл, порушуючи в такий спосіб конституційне право громадян отримувати освіту тією мовою, яку вони вибрали. Паралельно у Дніпропетровську, Донецьку та Харкові почали закривати численні українські школи. Президент України демонстративно ігнорував скарги батьків і громадськості щодо утисків їхніх прав. А ще-прем'єр з гуманітарних питань Дмитро Табачник під час свого перебування у Донецьку публічно заявив, що з українськими школами у цьому місті буде покітченно.

Паралельно з утисками проти українських шкіл розпочалися репресії проти тих державних ВНЗ, де студенти і викладачі симпатизували опозиційному кандидату. Під приводом реорганізації частину таких ВНЗ намагалися ліквідувати. Найголоснішого резонансу ці події набули на батьківщині опозиційного кандидата у Сумській області. Там на студентські протести трьох вищих навчальних закладів міліція відреагувала окупацією їхніх територій. Вона застосувала фізичну силу проти студентів, а їхніх лідерів заарештувала за сфальсифікованими звинуваченнями. Нині провадиться слідство проти організаторів розправи над студентами. Схожою була ситуація в Ужгороді та Сімферополі.

Звинувачення у фа-

шизми – досить серйозна пропагандистська зброя в реаліях сучасної України, якщо врахувати ті величезні втрати, що їх зазнала наша держава в роки Другої світової війни. Цей недозволений прийом з провладних газет і телеканалів перенесено і до українського парламенту. Депутати від фракції об'єднаної соціал-демократичної партії, лідером якої є Віктор Медведчук, та партії «Регіони України», яку очолює Віктор Янукович, почали виголошувати ксенофобські заклики і з парламентської трибуни. Ці виступи щочвора тиражували контрольовані владою електронні ЗМІ. Водночас представникам опозиційного блоку Віктора Ющенка відмовляли в ефірі для спростування фальшивих звинувачень навіть тоді, коли таке рішення ухвалював суд.

Після того, як у першому турі попри численні масові фальсифікації Віктор Ющенко набрав більше голосів, ніж Віктор Янукович, і пройшов у другий тур, ксенофобія стала головним і єдиним засобом пропаганди на користь провладного кандидата.

«У скороченому вигляді це виглядало так: сам Віктор Янукович, його довірені особи, провідні журналісти провладних телеканалів щодня проголошували, що є дві України. Одна, з їхнього погляду, справжня, гідна уваги, поваги і підтримки. Друга – несправжня, ворожа, яка «продалася НАТО і Сполученим Штатам». У чому полягав розподіл на «справжню» і «несправжню» Україну, а відтак – справжніх і несправжніх українців? «Справжній» українець розмовляє російською мовою, ходить до православної церкви Московського патріархату, визнає історію України як держави тільки у версії радянської комуністичної ідеології і вважає всіх, хто проголосував 1991 року за незалежність України, зрадниками, ворогами Росії, агентами НАТО, США і Ватикану. Мета «справжнього» українця – відродження радянської імперії в межах СРСР 1991 року (це мінімум), і без усяких там ознак українськості. Тобто – російська мова, російська церква, російська держава, радянський герб і прапор. «Справжній» українець голосує за Януковича і готовий вбивати так званих націоналістів за першої ж нагоди.

Наразі «несправжній»

українець говорить українською, підтримує незалежність України, демократичний устрій своєї держави, ринкову економіку, орієнтовану на Європу і вважає, що вибір релігійної і політичної орієнтації – то суто особиста справа кожного. «Несправжній» українець – проти відродження СРСР і ліквідації незалежності України. Він голосує за Ющенка і вже тому не може вважатися людиною. Відтак його можна бити, вбивати, ігноруючи будь-які правові норми.

Кордон між «справжньою» і «несправжньою» Україною визначили надзвичайно просто: ті регіони, де в першому турі Ющенко набрав більше голосів, – «несправжня» Україна; а там, де більше симпатизувала Януковичу, – «справжня». Одразу ж в агітаційних матеріалах команди Януковича та у провладних ЗМІ надрукували «нову карту України» – без регіонів, що проголосували за опозиційного кандидата, та з новою столицею – рідним містом Януковича – Донецьком. Паралельно штаби Віктора Януковича, не довіряючи силовим структурам, почали формувати власні збройні підрозділи. Судячи з інтерв'ю вже згаданого російського політехнолога Фролова, основою цих підрозділів повинні були стати ветерани війни в Афганістані. Обмундирування та зброю для них мало виділити Міністерство оборони, де Кучма у вересні 2004 року замінив генерала Марчука, якого Росія вважала пронататовським, своїм родичем – генералом Кузьмуком, людиною відверто проросійської і навіть прорадянської орієнтації.

Прихильники Януковича почали обговорювати і таку проблему: в першому турі виборів Прем'єр-міністр набрав абсолютну більшість голосів лише у двох регіонах – Донецькому та Луганському. У решті «правильних» регіонів кількість прихильників Віктора Ющенка становила 30–45% електорату. Досить багато прихильників Януковича виявилось і в «неправильних» регіонах. Що робити? ЗМІ, контрольовані Януковичем, запропонували і депортувати всіх прихильників Ющенка з «правильної» України, а на їхнє місце запрошити своїх прихильників з «України Ющенка».

Характерні приклади пропагандистських провокацій провладних ЗМІ:

– Щотижневик «2000» (фактичний власник – тодішній керівник адміністрації Кучми пан Медведчук, шеф-редактор – колишній офіцер радянських спецслужб пан Кичигін) у жовтні–грудні 2004 року став основним друкованим джерелом пропаганди ксенофобії, етнічної та релігійної нетерпимості. Щотижневик продавався за демпінговою ціною – вдвічі нижчою за реальну. Крім того, сотні тисяч примірників накладу, не вказаного у вихідних даних, розповсюджували безплатно цільовим призначенням. Після першого програшного дня Януковича у щотижневик «2000» почали з'являтися псевдонаукові «дослідження» – мовляв, української мови не існує, а є лише діалект, придуманий на початку XX століття розвідкою австро-угорської армії (саме так!) для спілкування зі своєю агентурою у так званій Малоросії (загальна назва українських територій, які до 1917 року були частиною Російської імперії). Крім того, стверджували ці «дослідники», не існує українців як нації. Відтак потрібно повернутися до ситуації 1914 року, коли в Російській імперії існувала офіційна заборона на українську мову і національну самоідентифікацію українців.

– Серед телевізійних каналів основну расистсько-ксенофобську пропаганду провадила телекомпанія «Україна», яка належить самому Януковичу і його компаньйону з бізнесу – донецькому олігарху Ахметову. Прорівень расистсько-ксенофобської спрямованості цього каналу свідчить той факт, що Національна рада з телебачення і радіомовлення, державний дозволено-контрольний орган, більшість членів якого становлять люди Кучми, були вимушені оголосити телекомпанії «Україна» офіційне попередження за розпалювання міжнаціональної ворожнечі.

– Треба зазначити, що і сама Національна рада з телебачення і радіомовлення України максимально сприяла расистсько-ксенофобській спрямованості телеканалів, які

підтримували Януковича. Саме напередодні виборів ТК «Україна» та деякі інші регіональні телеканали отримали від Національної ради в обхід закону дозвіл і частоти для розширення свого мовлення на більшість регіонів України. Водночас за потурання тієї ж Нацради в Донецьку, Луганську, Дніпропетровську та деяких інших регіонах було протизаконно вимкнено трансляцію єдиного опозиційного телеканалу – «5-й канал».

– Що ж до інтернет-видань, то тут в аспекті проблеми нашого моніторингу варто виділити сайти «Комітету виборців Донбасу». Цю недержавну організацію зареєстровано в Донецьку якраз напередодні виборів. На її сайтах «К.В.Д.», «Антипомаранчевий сайт» та «Інтернет-газета Донбасу» публікували вже не просто ксенофобсько-расистські матеріали, а заклики до фізичної розправи з усіма, хто говорить українською мовою, вважає себе українцем і підтримує Ющенка. Після рішення Верховного Суду України про переголосування сфальсифікованого другого туру виборів, «Комітет виборців Донбасу» у своїх сайтах щоденно поширював заклики до збройного заколоту проти, як вони писали, «фашистської диктатури американсько-натівського агента Ющенка». Мета цього заколоту – встановлення влади Януковича насильницьким шляхом, без переголосування. Якщо таке переголосування все ж відбудеться і Янукович не набере більшої частини голосів, тоді відокремити південно-східні регіони України в державний суб'єкт з наступним приєднанням його до Росії. Характерно, що у цих виданнях заколот було названо «російсько-православною революцією». Ідею саме такої революції пропагували також певні організації Криму та Одеси, що подають себе як «російсько-православні».

– Особливий резонанс серед українського суспільства викликав музичний кліп, який практично щоденно транслювався на всіх телеканалах загальнонаціонального покриття. Це була пісня анонімних авторів і виконанні російського співака, депутата Держдуми Росії, особистого друга президента Путіна пана Кобзона. Зміст кліпу був відвертою погрозою: якщо ви проголосуйте за Ющенка, на Україну чекає громадянська війна.

Відеокартинка кліпу складалася з монтажу мітингів прихильників Ющенка і хроніки фашистської Німеччини часів Гітлера. Крім того, як з'ясувалося, у цей кліп було включено такі зведені 25-й кадр, який повинен сформувати у глядача на рівні підсвідомості асоціацію «Ющенко – війна». Генпрокуратура України порушила кримінальну справу з факту виготовлення і розповсюдження цього кліпу телеканалами України.

Крім, так би мовити, легальних зареєстрованих ЗМІ, команда Януковича виготовила і поширила сотні мільйонів примірників видань чорного піару. Це були листівки, плакати, календарі, буклети, газети, зміст яких зводився до пропаганди неадекватності України, української мови, української культури, української церкви. Цю продукцію виготовляли за межами України і ввозили контрабандним шляхом. Звісно, проходження через кордон такої величезної кількості матеріалів в обхід митниці можливе лише за активного сприяння відповідних державних служб – передусім Державного комітету митного контролю.

Державний расизм в Україні

Об'єктивність нашого моніторингу вимагає зазначити, що більшість із перелічених нами структур і ЗМІ, що проводили перед виборами і під час них расистсько-ксенофобську кампанію, де-юре є недержавними. Виняток – «1-й канал», що належить саме Державній телекомпанії України і контролюється урядом.

Проте діяльність Державного комітету у справах національностей і міграції як урядової структури заслуговує окремої уваги.

У попередньому звіті ми вже зазначали, що ні Держкомітет, ні його керівник пан Москаль своїми безпосередніми обов'язками не займалися. Своім основним завданням Москаль бачив лобювання кількох маріонеткових провладних структур, які видавали себе за виразних інтересів єврейського етносу в Україні. Разом із цими структурами з осені 2003 року пан Москаль і його відомство почали кампанію політично-переслідування і терору проти опозиційних політиків і ЗМІ. Координував цю роботу керівник адміністрації Кучми пан Медведчук. Цю ж діяльність Москаль і його комітет провадили і 2004 року.

У вересні-жовтні 2004 року Москаль на розпорядження Януковича – Медведчука – Кучми створював нову недержавну структуру з виразно расистською ідеологією під назвою «Асамблея національних меншин України». Нижче – необхідні уточнення:

На цей час точна етнічна та демографічна ситуація в Україні невідомі. Останній детальний перепис населення відбувся ще 1989 року. Щодня до одного за 14 років незалежності України перепису 2003 року, то, як стверджують поінформовані політики та фахівці, його результати були сфальсифіковані тим са-

м Держкомітетом пана Москаля на завдання клану Кучми – Медведчука. Зроблено це було, як з'ясувалося, для політичного маніпулювання поняттям «етнічні меншини».

Позаяк немає об'єктивних даних про кількість населення, яке належить до нетитульного етносу, розбіжність даних, отриманих з різних джерел, коливається у межах мільйонів громадян. Для прикладу: якщо йдеться про одержання бюджетних коштів, а особливо – закордонних фінансових надходжень для порятунку єврейської мови, якій в Україні загрожує зникнення, то, виявляється, українських євреїв не менше 100 тисяч. Однак коли йдеться про розширення представництва цієї ж маріонеткової організації пана Рабиновича у керівництві «всесвітніх єврейських структур», то він заявляє про захист ним інтересів вже мінімум двохсот п'ятдесяті тисяч євреїв України. Така сама плутанина і з українською діаспорою в країнах колишнього СРСР і традиційного закордону. В одному разі фігурує цифра 7–8 мільйонів. Однак коли знадобилося підтримати велими сумнівну в реаліях сучасної України ідею подвійного громадянства, запропоновано Януковичем, то пан Москаль назвав уже 20 мільйонів українців, які постійно проживають за кордоном і є громадянами інших держав.

Ситуацію ускладнює той факт, що ще 1992 року під тиском тодішнього єврейського етнічного лобі Верховна Рада України скасувала графу про національність у всіх офіційних документах українських громадян. Під час згаданого перепису 2003 року вже не обов'язково було вказувати свою національність та рідну мову. Однак навіть за таких умов і подальшої фальсифікації даних було встановлено, що кількість жителів України, які 1989 року ідентифікували себе росіянами, а рідною мовою – російською, зменшилася на 5% (або на 2,5 млн).

Перепис 1989 року подавав кількість нетитульних етносів в Україні на рівні 22% загальної кількості населення (або 11 млн осіб). Такі самі цифри оприлюднив пан Москаль у своїх фальшованих «підсумках перепису 2003 року». Це неправдиві дані, бо, згідно з тими ж даними Держкомнаціграції, до 2003 року в Україні стало менше росіян на 2,5 млн осіб, а євреїв – на 400 тисяч. Наразі не відбулося помітного зростання кількості представників інших нетитульних етносів.

Саму ідею «Асамблеї національних меншин» як проурядової, а точніше – прокумівської, недержавної організації розробив член парламенту Олександр Фельдман, етнічний єврей, функціонер однієї з найвпливовіших на території колишнього СРСР єврейських організацій – «Євро-азійський єврейський конгрес». Організаційний з'їзд цієї структури залишився непоміченим. Тому по-справжньому «Асамблея» заявила про себе на своєму другому з'їзді 25 жовтня 2004 року. Цей захід офіційно організував і провів Комітет Москаля. Москаль особисто головував на з'їзді і виступив з основною доповіддю. Співдоповідачем

був уже згаданий Олександр Фельдман.

На якому ґрунті було запропоновано об'єднати представників численних малих етносів, які традиційно упродовж століть живуть в Україні? На релігійному? Ні, бо вони представляють усі відомі канонічні та протестантські релігії. На спільності культури? Знову ж таки – ні. Адже ці етноси належать і до класичної європейської цивілізації (поляки, німці, голландці, угорці, чехи, словаки, румуни), і до азійської (численні групи тюркомовних етносів), і навіть до східної – невеликі, однак впливові громади українських китайців, корейців і в'єтнамців. На основі контактів з країнами, які є їхньою історичною батьківщиною? Однак це компетенція Міністерства закордонних справ і того ж самого Держкомнацу. То що ж запропонували Москаль і Фельдман?

Вони запропонували об'єднати всі нетитульні етноси на основі спільної мови – російської – і підтримки кандидатури Януковича у президенти України як ідеологічної основи по суті нового етносу під умовною назвою «об'єднані нацменшини».

Традиційно в Україні кожен представник етнічної меншини вільно володіє трьома мовами: рідною, українською державною і російською – як колишньою державною мовою СРСР. Лише два етноси, і це тех традиції, послугуються і між собою, і з іншими етносами переважно російською мовою. Це українські росіяни і євреї, які протягом останніх 50 років фактично відмовилися від рідної мови ідши, не освоїли іврит і віддають перевагу своєрідній версії російської поубовитої мови, відомої в науці як «лінгва советка». Це щодо «єдиної мови» у версії Москаля – Фельдмана.

Тепер щодо ідеології нового етносу. Безкритична підтримка Януковича – і про це відкритим текстом сказав Москаль у своїй доповіді – передбачає участь представників нацменшин у розпалюванні ксенофобсько-расистських пристрастей в Україні під гаслом передвиборної боротьби з командою Віктора Ющенка. Так, зокрема, Москаль закликав уже не тільки євреїв, а й решту малих етносів узяти активну участь у широкомасштабній політичній операції з цькування опозиційних ЗМІ (було названо газету соціалістів «Сільські вісті», журнал «Персонал» та незалежну газету «Ідеаліст»). Москаль залюбував делегатів з'їзду можливими програмами на етнічному ґрунті в разі перемоги на виборах Віктора Ющенка. Він, зокрема, стверджував, що опозиція планує в разі своєї перемоги депортувати з України ромів, євреїв і росіян, хоча насправді в жодному з виступів і самого Ющенка, і його представників не було й натяку на це абсурдне твердження.

Віце-прем'єр Дмитро Табачник привітав сепаратистське зібрання від імені президента Кучми. Він також обіцяв певні гарантії нацменшинам у майбутньому, але виключно за умови, якщо вони підтримають кандидатуру Януковича. Цю тему політичного шантажу продавив парламенту Фельдман, зазначивши, що всі при-

сутні на зібранні та всі етноси, яких вони представляють, мусять підтримати на виборах Януковича.

Характерно, що першими виступили проти спроби створення «нового етносу» рабини української юдейської церкви. У своїй заяві вони висловили найрішучіший протест проти спроби втягнення єврейського етносу в політичні ігри на боці провладного кандидата, засудили лідерів єврейських організацій, які намагалися це зробити і закликали своїх єдиноверців голосувати так, як вони вважають за потрібне.

Симптоматичною є також реакція дуже впливової у Закарпатському регіоні угорської громади, яка налічує понад 200 тис. чолівиків. У першому турі виборів голоси прихильників Ющенка і Януковича серед угорців розділилися майже порівну. Однак після прибуття в регіон Януковича із закликом до боротьби зі «звирячимо обличчям української псевдодемократії» ситуація кардинально змінилася. Не допомогли навіть листівки за підписом Януковича, де стверджувалося, що ющенківці в разі перемоги фізично знищать усіх закарпатських угорців. В остаточному турі виборів майже 70% місцевих угорців проголосували за Віктора Ющенка.

Остаточо сформулював принципи державного расизму сам Віктор Янукович. Наперекорді вирішального, третього, туру виборів його команда поширила у південно-східних регіонах звернення Януковича до виборців. У ньому він назвав тих, хто проголосував за Віктора Ющенка (а це понад 14 млн українців), зрадами, які «прикриваються тілами молоді й жінок, ідучи на штурм органів державної влади». Щодня до своїх прихильників, то Янукович назвав їх «нашими людьми», які зробили правильний вибір і закликав їх відстояти «перемогу». Навіть російськомовні видання, які протягом передвиборної кампанії не симпатизували Віктору Ющенку, охарактеризували це звернення Януковича як «відвертий расизм».

Спроба державного расизму з боку Державної Думи Росії

Між Україною і Росією існує беззвісовий режим перетинання кордонів громадянами обох країн і пільги для перебування українців у Росії і росіян в Україні. До останнього часу росіяни в Україні могли жити 90 днів без реєстрації у відповідних службах поліції. Аналогічний термін для українців у Росії був різним, але значно меншим. Наприклад, у Москві він становив лише одну добу. Після численних наполягань українських дипломатів, якраз напередодні виборів, Росія таки запровадила тримісячний пільговий режим перебування без реєстрації і для громадян України. Звісно, команда Януковича подавала це як заслугу лише свого кандидата.

За два дні до останнього туру виборів фракція ліберальних демократів

російської Думи внесла законопроект, який передбачав позбавлення права на пільговий режим перебування в Росії жителів тих регіонів України, які в першому турі виборів переважно проголосували за Віктора Ющенка. Пропонували також беззаказово оголосити ці регіони «ворожими Росії». Характерно, що ця пропозиція не здобула необхідної більшості голосів членів російської Держдуми тільки тому, що, як було офіційно заявлено, «її не доопрацьовано технічно і юридично».

Втручання Держдуми Росії у внутрішні справи України – то лише один із численних прикладів тиску на Україну російських офіційних чинників у вересні-грудні 2004 року.

Детальний опис фактів проявів такого втручання в аспекті проблеми людського виміру і виборів в Україні мав би скласти окремий моніторинг. Тим більше, що цей тиск не припинився навіть після офіційного визнання Росією остаточних результатів виборів в Україні та візиту Ющенка до Москви. Один лише приклад: 6 січня 2005 року провідний політичний оглядач російського державного телеканалу пан Леонтьєв у своїй передачі закликав президента Путіна покірності з, як він висловився, «вегетаріанською повединкою стосовно України і прийняти дозу ліків під назвою «озвірин»». На переконання Леонтьєва, тільки така «звіряча політика» ставлення до нової влади в Києві буде ефективною.

Релігійне протистояння

Ксенофобсько-расистська політика олігархічного режиму Кучми на президентських виборах 2004 року призвела не лише до реальної загрози громадянської війни, а й до глибокого розколу у релігійному житті України.

Віктор Ющенко як опозиційний кандидат категорично утримувався від спроб використати релігійний чинник у своїй передвиборній кампанії. Більше того, в його найближчому оточенні збиралася політика, як належить до різних релігійних конфесій: Української автокефальної православної церкви, Української православної церкви Московського патріархату, Української православної церкви Київського патріархату, Української греко-католицької церкви, Грузинської православної церкви, Української римо-католицької церкви та Церкви українських християн-баптистів, мусульмани та юдеї.

До речі, ці люди ніколи не одержали найвищих державних та урядових посад, що свідчать про глибоку екуменічність світогляду нового президента. Сам Віктор Ющенко є віруючим Української православної церкви Московського патріархату, однак після інавгурації він прийняв благословення від пастирів усіх релігійних конфесій, зареєстрованих в Україні.

Духовне керівництво переважної більшості українських церков ще на самому початку передвиборної кампанії закликали своїх пастирів утриматися від політичної агітації і не перешкоджати віруючим у їхньому конституційному волевиявленні. Навіть ра-

бини Української юдейської громади, яка досить довго відверто підтримувала і агітувала за Віктора Януковича, на заключному етапі виборів оголосили про свій політичний нейтралітет і засудили спроби викликати прояви етнічного протистояння провладного кандидата.

Лише одна церква – Українська православна церква Московського патріархату – свідомо пішла на порушення законів і церковних канонів і проводила відкрити політичну агітацію на користь Віктора Януковича.

Основні характерні факти таких проявів:

– Священники УПЦ МП проводили в храмах агітацію своєї пастви на користь Віктора Януковича, загрожуючи церковним покаранням всім, хто проголошує за Віктора Ющенка.

– Храми було перетворено на склади агітаційної літератури штабів Януковича, яка тут-таки розповсюджувалася серед віруючих. Про зміст цієї літератури ми вже згадували у нашому звіті.

– На порушення церковних канонів священників УПЦ МП зобов'язували проголосувати у храмах нові молитви, не передбачені релігійними статутами. Одна з таких молитов – звичайно ж, во здравіє і перемогу Віктора Януковича – авторства якогось місцевого графомана, має вирізати расистські мотиви, оскільки вихваляє якийсь неіснуючий «слов'янський народ», що послугується «великоросійською мовою» і несе світло всій землі. Друга молитва, як закликає віруючих, знову ж таки, перемоги всіх воєвогів слов'янства і церкви, належить... перу самого Віктора Януковича.

– Ієрархи і священники УПЦ МП у своїх проповідях і виступах на мітингах свідомо розпалювали ворожнечу між регіонами і конфесіями України. Культивувалися антиукраїнські настрої і висловлювання в порушення основного догмату християнства, що для Бога всі нації рівні.

– Високі достойники УПЦ МП, зокрема митрополити Донецький і Кримський, у своїх виступах і ЗМІ заперечували право українського народу мати свою державу, свою історію, мову і культуру. Вони виголосили відверто сепаратистські заклики до повалення незалежної української влади і возз'єднання з Росією та російською православною церквою. Такі відверті злочинні виступи не лише не знаходили належної оцінки з боку уряду Януковича, а й підтримувалися. Сам Янукович у супроводі віце-прем'єра Дмитра Табачника та керівника адміністрації Кучми пана Медведчука у розпал передвиборної кампанії вломився до хворого предстоителя УПЦ МП митрополита Володимира і погрожує звільнити його з роботи (!!!), вимагали оголосити анафему Віктору Ющенку і всім, хто за нього проголосує.

– Активну підтримку своєї злочинної антиукраїнської діяльності УПЦ

МП одержала від російської церкви. Спеціально на підтримку Януковича московський Патріарх Алексій II надав провінційному монастирю на батьківщині Януковича найвищий статус – Лаври. Цей статус в Україні і Росії мають лише по два духовні центри з тисячолітньою історією і визначними послугами в збереженні духовності українського і російського народів. Об'єднання Лаврою маловідомого монастиря рядові віруючі розцінили як акт блюзнірства і відвертої політичної агітації. Це зрозуміло навіть основним учасникам релігійно-політичного шоу: президенти Путін, Кучма та прем'єр Янукович, які спочатку погодилися на свою участь в освяченні нової Лаври, але в останню хвилину не прийшли.

Апогеєм політичної діяльності УПЦ МП стала так звана «Луганська декларація». Її було прийнято на зібранні священників промосковської церкви Донецького і Луганського регіонів після оголошення остаточних результатів виборів. Автори декларації закликали віруючих своєї конфесії не визнавати Віктора Ющенка президентом України і підняти «православне повстання» проти, за їхніми словами, «національно-бандитської групи, яка захопила владу в Україні». Очолити це «православне повстання» учасники зібрання закликали Віктора Януковича. Аналогічні звернення прозвучали на деяких мітингах в Одесі та в Криму.

Що ж до позиції Держкомітету (міністерства) України у справах релігії, то його чиновники і в Києві, і в регіонах приховано, а то й відкрито підтримували сепаратистські виступи промосковських ієрархів. Тому новий уряд прем'єра Юлії Тимошенко звернувся до Президента Ющенка з пропозицією про ліквідацію цього Держкомітету і про передачу права вирішувати всі конфесійні проблеми самим віруючим.

Єврейські організації та антисемітизм

Міжнародні єврейські організації визнають лише шість структур такими, що представляють інтереси певної частини українських євреїв. Хоча насправді в Україні зареєстровано близько тисячі аналогічних організацій на 100 тисяч етнічних євреїв.

На першому етапі перебування Віктора Януковича на посту прем'єра України всі шість організацій однозначно підтримували його та президента Кучму. Їхню діяльність на той час ми охарактеризували у попередньому звіті як антиукраїнську і провокативну. Особливо негативно зарекомендував себе «Всеукраїнський єврейський конгрес» під керівництвом пана Рабиновича.

Специфіка олігархічної влади в Україні в тому, що всі три її клани – київський Медведчук-Суркіс, дніпропетровський Пінчук та донецький Ахметова – очолювали етнічні євреї. Всі ці політичні і бізнесмени водночас активно маніфестували свою єврейськість та належність до юдейської віри. В цьому не було б нічого про-

вокативного, якби водночас Медведчук, Суркіс, Пінчук, Янукович та їхні команди не знищували українську культуру, український книгодрук, українську освіту, українську духовність. Причому робили це демонстративно. Наприклад, зять президента Кучми – Пінчук відкривав у Дніпропетровську черговий об'єкт величезного єврейського духовно-освітньо-культурного центру і водночас закривав українські школи, ліквідував українські ЗМІ, чинив перепони діяльності українських церков. Те саме проробляв Ахметов у Донецьку, Суркіс і Медведчук у Закарпатті, призначені ними губернатори в більшості регіонів України. Відтак бажали вони цього чи ні, але поступово і свідомістю рядового українця поняття «лідер євреїв» і «українофоб» ставали синонімами.

Наголосуємо, що негативне ставлення мільйонів українців ці олігархи викликали не через свою єврейськість, а через свою українськість. Зрештою, з-поміж нових членів українського уряду Юлії Тимошенко кілька міністрів є етнічними євреями але мають у своєму родоводі єврейське коріння. Проте вони користуються повагою і підтримкою більшості українців саме за свою проукраїнську діяльність.

Повернімося до лідерів єврейських організацій, визначних як офіційні представники українського єврейства в міжнародних структурах.

Юхим Звягільський, член парламенту, вугільний олігарх, фактичний лідер єврейських структур усього Східного регіону. Активно підтримував Віктора Януковича до останньої хвилини. Водночас промовчав, коли деякі його єдиноверці влаштували у Донецьку примітивні антиєврейські провокації, аби приписати своїм політичним опонентам антисемітизм.

Олександр Фельдман, член парламенту, харківський олігарх. Йому належить один із найбільших в Україні речових ринків. Входить до керівництва «Євразійського єврейського конгресу», міжнародної єврейської організації. В парламенті – голова підкомітету з етнополітики. Про його бездіяльність на цій посаді ми вже писали вище. Зініціював разом із головою Держкомітету Москалем створення нового етносу – «об'єднаних нацменшин України» за тими ж рецептами, за якими колись радянські вожді створювали «нову історичну спільноту – радянський народ». Вдавався до відвертій фальсифікації. Наприклад, публічно оголосив себе лідером 20 мільйонів представників етнічних меншин в Україні і запевняв, що всі ці 20 мільйонів проголосували за Януковича. Згодом він узяв цю цифру – невідомо. Адже жителів України всього 48 мільйонів, а участь у виборах взяло загалом 30 мільйонів. Насправді ж представників неетнічного етносу в Україні близько 10 мільйонів і щонайменше 7 із них проголосували за Ющенка.

Віктор Пінчук перетворив підконтрольні йому телеканали на знаряддя

українофобії, знищення української національної самоідентифікації, української культури, мови, духовності. Має «маленьку» хобі – колекціонує величезні площі землі в національних природних центрах і заповідниках України. Новий уряд визнає таку практику порушенням закону і скасував відповідні рішення, підписані свого часу Януковичем.

Віктор Медведчук. На відміну від свого компаньйона – Григорія Суркіса – своє єврейство не маніфестував. Хоча, згідно із законом Ізраїлю про право на еміграцію, сто відсотково відповідає вимогам для одержання ізраїльського громадянства. Під час передвиборної кампанії контролював як власник (або шеф) канцелярії Кучми всі три загальнонаціональні канали. Особисто впроваджував расистсько-ксенофобську пропаганду по телебаченню та інших провладних ЗМІ. Згідно з достовірною інформацією, мав у своєму підпорядкуванні «ескадрон смерті» – секретний антиопозиційний терористичний загін, набраний з офіцерів колишнього КДБ СРСР і радянської військової контррозвідки. Саме цей загін з наказів Медведчука здійснив в останні роки низку терористичних актів і вбивств представників політичної опозиції, а також патріотично налаштованих офіцерів українських спецслужб. Члени цього загону підозрюються у причетності до вбивства журналіста Георгія Гонгадзе, отруєння Віктора Ющенка та деяких інших резонансних злочинів. Як і Віктор Пінчук, незаконно приватизував великі земельні ділянки на території національних парків і заповідників України.

Григорій Суркіс – керівник кагалу (самоуправління громад) київської центральної синагоги. Саме цей духовний заклад упродовж 2003–2004 років перетворився на центр глибоких антиукраїнських провокацій, об'єктами яких ставали опозиційні українські політики та незалежні ЗМІ. Рабин цієї синагоги Моше-Реуєн Асман, експлуатуючи повагу до свого духовного сану, особисто розвозив у різні країни і розповсюджував там антиукраїнські фальшивки, зокрема проти лідера соціалістів Олександра Мороза і найтиражнішої незалежної української газети «Сільські вісті». Григорій Суркіс також провів експеримент з криміналізації цілого регіону – Закарпатської області. Гучний резонанс фальсифікації на виборах мера міста Мукачеве вийшов за межі України. Саме мукачевський досвід було використано Віктором Януковичем і його командою у фальсифікації першого, а особливо другого туру президентських виборів.

Йосип Зісельс – керівник «Єврейської Асоціації Общин і Організацій України». Автор провокативного документа «Про реприватизацію єврейської власності в Україні». Ми згадували про нього у попередньому звіті. Об'єктивні політологи вважають, що навіть коротка інформація про існування такого документа спровокувала появу антиєврейських настроїв в Україні на по-

бутовому рівні, а спроба реалізації цього плану мала б криваві наслідки. Безпосередньо перед виборами відмовився від участі у реалізації проекту Фельдмана-Москаля і перейшов до штабу Віктора Ющенка. Щоправда, активної участі у роботі не брав. Що не завадило йому на момент інавгурації зайняти місце у першому ряду крисел. Попри запевнення у своїй лояльності до України і Віктора Ющенка, періодичні видання його Асоціації продовжували публікувати українофобські матеріали, а також вести так звані «моніторинг проявів антисемітизму в Україні».

Вадим Рабинович, медіа-олігарх, лідер «Всеукраїнського єврейського конгресу» і ще кількох віртуальних організацій, до складу яких входять одні і ті ж особи. Людина, якій заборонено в'їзд до США за підозрою в причетності до міжнародного тероризму. Власник телерадіокомпанії, трьох щотижневиків, двох газет, одна з яких випускається в США, і трьох інтернет-видань. До останнього часу користувався довірою і особистою підтримкою Медведчука та Кучми. Виконував протягом останнього року їхні спеціальні завдання: іскредитувати найтиражнішу незалежну газету «Сільські вісті», пов'язану з лівоцентристською соціалістичною партією України, союзника Ющенка у другому турі виборів. Про методику цієї політичної провокації ми детально писали у попередньому звіті. Водночас Рабинович видав кілька «замовних» судових процесів проти інших незалежних видань.

Напередодні розгляду судової справи проти «Сільських вістей» в Апеляційному суді Києва кілька незалежних видань написали, що Рабинович дав хабар (30 тисяч доларів) голові судової колегії. Генпрокуратура розпочала слідство не проти Рабиновича і судді, а проти журналістів незалежних видань, однак довелося замінити склад колегії суду. Нові судді, всупереч сподіванням Рабиновича і Медведчука, який особисто контролював судову розправу над опозицією, скасували рішення суду першої інстанції і відправили справу на новий розгляд.

Безпосередньо перед початком передвиборної кампанії видання Рабиновича звинувачували в антисемітизмі вже не окремими представниками опозиції, а фактично весь блок Віктора Ющенка. Ось список тих, кого Рабинович бездоказово звинувачував у антисемітизмі лише в одній, порівняно короткій публікації: парламентар Борис Тарасюк (нині міністр закордонних справ), нинішній голова Служби безпеки України Олександр Турчинов, лідер соціалістів Олександр Мороз, один із найстаріших радянських політ'язнів парламентарій Левко Лук'яненко і нарешті – нинішній прем'єр Юлія Тимошенко. Рабинович звинувачував усіх цих людей у тому, що їхня критика олігархічного режиму Кучми бездоказова, а також антиєврейська і чомусь – антиєврейська.

Окрім публічної дис-

кредитації політичної опозиції Рабинович займався також тим, що серед українських політологів одержало назву «віртуального антисемітизму». Тобто його видання уважно фіксували будь-який факт хуліганства, жертвою якого ставали українці єврейського походження, а також усі науково-історичні публікації на тему українсько-єврейських стосунків. Звичайне побутове хуліганство оголошувалося актами свідомого цілеспрямованого антисемітизму, а спроба об'єктивного дослідження українсько-єврейських стосунків – пропагандою расизму, юдофобією і розпаленням міжнаціональної ворожнечі. За кожним таким фактом складалися звіти і заяви, які розсилалися в усі міжнародні організації.

Антисемітськими оголошувалися також усі без винятку політологічні чи журналістські роботи на тему сучасного стану арабо-ізраїльських стосунків, ізраїльсько-палестинського конфлікту та ситуації в самому Ізраїлі. Факт відкриття в МАУП Українсько-Арабського інституту видання Рабиновича подали як створення в Україні секретного арабського терористичного центру, в якому готують бойовиків для розправи з беззахисними євреями.

Автори моніторингу вибірково дослідили, які ж етнічні групи в Україні найчастіше стають жертвами хуліганських нападів. З'ясувалося, що євреї – найзахисніша етнічна група у цьому сенсі. Зрештою, жертвою такої підтасовки фактів став сам Янукович. Коли його радники озайомилися зі звітами щодо проявів «віртуального антисемітизму», які Рабинович регулярно відправляв до міжнародних організацій, а також до посольств провідних європейських держав у Києві, то побачили, що там як розсадники антисемітизму фігурують Донецьк, Дніпропетровськ, Запоріжжя і Крим. Тобто ті регіони, які традиційно вважаються опорою кланів Кучми, Пінчука, Януковича. Розлючений прем'єр особисто приїхав до Держкомітету і побив (у прямому розумінні) голову цього відомства пана Москаля. Після чого сам Москаль був вимушений писати офіційне спростування, що згадані у звітах Рабиновича факти не є антисемітизмом. Проте всі ці фальшивки врешті-решт потрапили до щорічного звіту Держдепартаменту США про ситуацію з антисемітизмом у країнах світу. В одній з останніх за часом заяв пана Москаля – уже після відставки уряду Януковича – є твердження, що саме його відомство офіційно відправило фальсифіковані дані американським авторам звіту. У співавторстві цієї фальшивки публічно признався в одному з інтерв'ю і пан Рабинович.

Безпосередньо під час передвиборної кампанії видання Рабиновича намагалися надати розголосу ще одній фальшивці Держкомітету. Політтехнологи, яких найняв у Росії Янукович, порадили скористатися для дискредитації політичної опозиції старими фальшивками радянського КДБ. Шлося, зокрема, про дискредита-

цію некоммуністичного підпілля в Україні в роки Другої світової війни. Упродовж тривалого часу радянська політична поліція намагалася приписати Організації Українських Націоналістів та її збройному крилу – Українській Повстанській Армії участь у знищенні євреїв на окупованих гітлерівцями територіях України. Було сфабриковано навіть кілька судових процесів, на яких обвинувачені в результаті тортур і шантажу визнавали неіснуючу провинну. В якийсь спосіб, намовіреніше, – через сучасні російські спецслужби, пан Москаль одержав із російських секретних архівів матеріали кількох таких справ. Тенденційність і фальш звинувачень були настільки очевидні, що жоден із ЗМІ, до яких звернувся Москаль, не наважився оприлюднити цю підробку КДБ. Крім видань пана Рабиновича, Рабинович відрукував не тільки самі фальшивки, а й спеціальну передмову Москаля, в якій він стверджував, що політична опозиція Віктора Ющенка як правонаступниця ОУН-УПА має відповідати за антисемітизм своїх попередників. Об'єктивне розслідування, проведене незалежними істориками, показало, що фактич, викладених у судових звинуваченнях слідчих КДБ, не існувало взагалі або вони не мали жодного стосунку до українського некоммуністичного підпілля.

Восени 2004 року було зроблено ще одну спробу об'єднати весь єврейський етнос України на підтримку Януковича. Для цього в Києві від патронатом Держкомітету у справах національностей і міграції проведено зібрання, аналогічне тому, що відбулося у травні минулого року. Ми писали про це у попередньому звіті. На відміну від травневого це зібрання відбувалося в обстановці конфіденційності і практично повної відсутності інформації про нього в ЗМІ. Навіть офіційний сайт Держкомітету замість звичного звіту розмістив лише великий фотознімок свого шефа в момент, коли він зачитує привітання від Януковича. Очевидно, на цьому нелегальному з'їзді остаточно підтвердилася тенденція, що назривала протягом останніх років, а саме: повна розбіжність інтересів і проблем абсолютної більшості українських євреїв і групи осіб, які на порушення демократичних процедур проголосили себе лідерами єврейської громади. Серед самих євреїв такі дієчі, як Рабинович, Фельдман, Зісельс, Звягільський та інші, мають глузувате прізвисько «професійний єврей».

Підготовано інформаційно-аналітичною службою Всеукраїнської громадської організації «Антинацлістична ліга України» та Експертно-політологічною радою при Міжрегіональній Академії управління персоналом

(Закінчення у наступному числі «Персонал Плюс»)

№4

УКРАЇНСЬКИЙ КОНСЕРВАТОР

газета в газеті Української Консервативної партії

✓ **Офіційно**

АНТИНАРОДНА ПОЗИЦІЯ МІНОСВІТИ

Заява

**Української Консервативної партії
з приводу позиції Міністерства освіти
і науки України щодо впровадження
навчальної програми
«Голодомори в Україні у ХХ столітті»**

Конфедерація недержавних вищих закладів освіти України надіслала до Міністерства освіти і науки України пропозицію щодо впровадження у вищих навчальних закладах усіх рівнів навчальної програми «Голодомори в Україні у ХХ столітті», схваленої Міжнародною науковою конференцією «Голодомори в Україні: геноцид і опір», яка відбулася 17 грудня 2004 року в Києві.

У відповідь від Науково-методичного центру вищої освіти МОН України надійшов лист № 14/18.2-1357 від 14 червня 2005 року за підписом академіка К. Левківського.

Важко зрозуміти, де він готувався – в Міністерстві освіти і науки України чи в Міністерстві освіти Ізраїлю? Текст листа-відповіді викликає відчуття потужного впливу чужої, неукраїнської думки про те, що українцям дозволено знати і про що їм знати не обов'язково. Викликає подив і обурення той факт, що для вирішення питання, пов'язаного з вивченням історії Голодоморного Геноциду Українського народу, міністерство звернулося за консультаціями і узгодженнями не до дослідників власне цієї трагедії українського етносу, а до різноманітних єврейських організацій і центрів із вивчення голокошту: «Регіонального науково-освітнього центру з вивчення проблем Голокосту Національного університету «Львівська політехніка», Цент-

рального Українського Фонду історії Голокосту «Тума», Американського Єврейського Об'єднання Розподільного Комітету «Джойнт» та Українського центру вивчення історії Голокосту при НАН України. В результаті МОН України дійшло безграмотного у методологічно-методичному і фактично злочинного у громадсько-політичному й моральному сенсі висновку – вважати «доцільним рекомендувати вищим навчальним закладам I-IV рівнів опанувати синтезовану навчально-методичною програмою: «Голодомори в Україні та Голокост у регіональному і загальнонаціональному вимірі: наслідки тоталітарних режимів ХХ століття». Таким чином, МОН зайняло по суті антиукраїнську позицію, поставивши пріоритети сучасної міжнародної політичної кон'юнктури над національними інтересами України.

Прикро вражає почуття меншовартості українського, яке принижує лист-відповідь міністерства. Скрізь у ньому слово «Голокост» чинивники від освіти заподадливо пишуть з великої літери, а незрівнянно масштабніший Голодомор (насправді – Голодоморний Геноцид) Українського народу – не тільки пишуть з малої, але й приражають на забуття.

У зв'язку з зазначеним, Українська Консервативна партія заявляє, що Голодоморний Геноцид Українського народу став однією

з найбільших трагедій сучасного цивілізованого світу, а його масштабність, глибина й далекосяжність історичних наслідків і та вплив на нові покоління зумовлюють необхідність організації спеціальних системних наукових досліджень та вивчення цього явища у навчальних закладах України.

Українська Консервативна партія вимагає терміново очистити Міністерство освіти і науки України від усіх тих керівників і виконавців, хто причетний до такого ганебного розуміння трагедії українського народу. Це стосується не лише К. Левківського, О. Мовчана, а й решти співробітників міністерства, які брали участь в організації та підготовці зазначеного листа-відповіді.

Для відродження історичної правди, патріотичного виховання молоді та недопущення в майбутньому геноциду українського народу Українська Консервативна партія вимагає: – терміново розробити і реалізувати державну програму збереження пам'яток, свідчень, спогадів про Голодоморний Геноцид Українського народу та поширення відповідної інформації в Україні й світі; – створити систему державних (центральної та регіональних) науково-дослідницьких інститутів і центрів вивчення Голодоморного Геноциду Українського народу;

– запровадити з 1 вересня 2005 року в освітній програмі навчальних закладів України всіх рівнів вивчення історичної правди про Голодоморний Геноцид Українського народу та вимирання української нації за роки незалежності.

**Президія
Національної
Ради УКП**

ДО ВЛАДИ – УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ!

Звернення

до Президента України В. Ющенка представників української інтелігенції щодо антиукраїнських дій нинішньої державної влади

**Шановний пане
Президенте України!**

Звернутися до Вас із цим листом нас спонукають загрозливі тенденції, які назрівають у царині етнічних інтересів і дедалі згубніше впливають на дії чинної влади в усіх сферах внутрішньої й зовнішньої політики Української держави.

Події останніх років переконливо свідчать, що, попри обіцянки потужної, організованої на засадах української національної гідності й тому тяжкоконтрольованої зовні природної реакції українського суспільства на системне прокинення та вкоріння світового ортодоксального єврейства на

теренах України, міжнародний сіонізм дедалі частіше вдається до стратегії й тактики упередження будь-яких думок, висловлювань і дій, які можуть перешкодити утвердженню сіоністських інтересів в Україні.

(Закінчення на 10-й стор.)

БІБЛІОТЕКАМ – БУТИ!

Звернення

**Української Консервативної партії
до віце-прем'єр-міністра України М. В. Томенка
з приводу руйнації мережі сільських бібліотек
і забезпечення розвитку національної
бібліотечної справи**

**Шановний Миколо
Володимировичу!**

За останнє десятиріччя в українському культурному середовищі сталися зміни, позначені істотним скороченням державних закладів культури і значимим погіршенням можливостей громадян брати участь у культурному житті.

Особливу тривогу викликає закриття й приватизація об'єктів культури. Зокрема акцентуємо увагу на загрозливій тенденції закриття й перефільовання сільських бібліотек і руйнування системи централізованого поповнення їхніх бібліотечних фондів. Цю злочинну акцію розпочав колишній віце-прем'єр Д. Табачник. Водночас скорочувалися ставки сільським бібліотекарям – до 0,5% і 0,25%. У результаті цього кількість сільських бібліотек за останні три роки зменшилася з 15 270 (2002 р.) до 14 954 (2004 р.). Тобто закрито 313 бібліотек, а книжки вивезено невідомо куди.

Усе це, разом із ціновим оскупуванням сільського виробника, призводить до деградації та вимирання українського села.

Таке штучне позбавлення доступу українського народу, передусім сільської його частини, до базових джерел інформації поглиблюється тим, що нині в Україні й без того одна лише книжка припадає на п'ять осіб дорослого населення, а дитячих книжок удвічі менше. А що можна придбати на 332 грн., які держава виділяє в рік на поповнення фондів сільської бібліотеки?

В усьому світі бібліотеки фінансуються з загальних державних і місцевих бюджетів. А в Україні Бюджетний кодекс (ст. 85) забороняє здійснювати видатки на фінансування бібліотек як бюджетних

установ одночасно з різними бюджетами. Тому з державного бюджету цю статтю видатків механічно вилучили, і сільським та районним бібліотекам лишається сподіватися лише на крихти з місцевих бюджетів.

Соромно говорити, що в час переходу світової цивілізації до інформаційного суспільства лише 10 (!) сільських бібліотек України підключено до інтернету.

За роки незалежності в Україні не збудовано жодного бібліотечного приміщення. Винятком можна вважати хіба що новобудову Державної бібліотеки України для юнацтва, але й вона, за вказівкою Л. Кучми, передана Укресімбанку. Крім того, бібліотечна сфера опинилася в глибокій кадровій кризі. Бібліотечну справу тримають на собі самовидані люди, здебільшого передпенсійного й пенсійного віку. За цієї ситуації знанням над українською культурою сприймається той факт, що набір до вищих навчальних закладів на бібліотечні спеціальності здійснюється на комерційній основі, а середня заробітна плата бібліотекаря становить 324 грн.

Українська Консервативна партія категорично заявляє, що політика попередньої влади в бібліотечній галузі була злочинною, спрямованою на знищення української культури, а чинна влада нічого не робить для зміни ситуації на краще.

Тому Українська Консервативна партія звертається до Вас, шановний Миколо Володимировичу, з вимогою:

– негайно відновити в попередньому обсязі, з відповідним наповненням фондів, мережу сільських бібліотек, що перебувають у сфері управління Міністерства культури і туризму;

– визнати національ-

ним стратегічним пріоритетом розвиток мережі сільських, міських і районних бібліотек з належним фінансовим забезпеченням;

– не допускати фінансування бібліотечної мережі за залишковим принципом;

– розробити національну програму матеріально-технічного забезпечення мережі сільських, міських і районних бібліотек та підключення їх до інтернету;

– відродити систему бібліотечних колекторів і централізованого наповнення бібліотечних фондів за рахунок загальнодержавного та місцевих бюджетів;

– розробити й запровадити національну видавничу програму «Бібліотечна книга» для належного поповнення фондів сільських, міських і районних бібліотек;

– зобов'язати Міністерство культури і туризму та Міністерство освіти і науки України включити до переліку пріоритетних спеціальностей за державним замовленням повного спектра фахівців з бібліотечної справи;

– оплати праці та житлово-побутові умови бібліотечних працівників піднести принаймні до рівня забезпечення працівників освітньої галузі;

– з урахуванням викладених вище пропозицій розробити і прийняти нову редакцію Закону України «Про бібліотеки і бібліотечну справу».

Ми розраховуємо на Ваше розуміння загрозливої ситуації, яку створюють зазначені проблеми, і сподіваємося на належне державницьке реагування у відповідь на це Звернення.

**3 повагою
Президія
Національної Ради
Української
Консервативної
партії**

РЕСТИТУЦІЙНІ ВИМОГИ ЄВРЕЙСТВА ДО УКРАЇНИ – ПРОВОКАЦІЙНІ

Заява

Української Консервативної партії з приводу домагань єврейських організацій щодо реституції в Україні

Останнім часом світове єврейство висунуло до міжнародної спільноти та багатьох народів і держав світу жорстку вимогу фінансової компенсації людських втрат цього етносу на відповідних територіях під час акцій так званого голокосту. Крім цього, організатори і речники цієї кампанії вимагають ще й обов'язкового повернення (реституції) євреям або ж єврейським організаціям, які будіють предствляють їхні інтереси, втрачених капіталів, виробничих і торговельних об'єктів, будівель, земель та іншої нерухомості і майна. Відповідні вимоги висунуто й до України.

На жаль, чинна українська влада зайняла у цьому питанні недалекоглядну, угодницьку і фактично антинаціональну позицію. Так, коментуючи реституційні вимоги єврейства до українського народу й молодій українській державі, Президент В.Ющенко визнав їх справедливіми, а спікер парламенту В.Литвин, партія якого у Верховній Раді налічує лише 26 з 450 місць, з цього приводу самовпевнено заявив, як про практично вирішену справу, що парламент підтримає домагання єврейських громад. Більше того, В.Литвин одразу ж запровадив в зв'язку до справи: пообіцяв звернутися до Президента В.Ющенка, Прем'єр-міністра Ю.Тимошенка і керівництва Києва із закликом знайти «правильне вирішення» цього питання, забезпечити чітке виконання відповідних законів, що вже існують, і прийняти нові. Спікер також запевнив, що звернеться до парламенту з проханням публічно засудити антисемітизм в Україні. І це все – після однієї-єдиної зустрічі з Робертом Метом, главою американської Ради у справах колишніх радянських євреїв. Скільки разів і скільки разів представники українського народу треба звертатися до пана Литвина, щоб Верховна Рада почала захищати своє, українське, що відверто утискається і нищиться на кожному кроці у своїй же країні?

Консервативна партія засуджує запаладливо-прислужницьку позицію перших осіб держави та цинічні дії ініціаторів єврейської реституції і заявляє:

1. Реституційні вимоги єврейства до України є провокаційними і небезпечними зернами численних затяжних і кровопролитних міжетнічних конфліктів, потенційними катаклістами перманентної суспільно-політичної, економічної, військової напруженості. З цього почалося у повенній Палестині. Тепер це створить десятки нових «палестин», сотні точок глибоко вкоріненої нестабільності, розпорозненої світової війни, війни у кожному містечку, на кожній вулиці, навколо багатьох будівель і навіть кладовищ.

2. Вимагаємо від Президента України В.Ющенка, Прем'єр-міністра України Ю.Тимошенка і Голови Верховної Ради України В.Литвина адекватної, полі-

тично зрілої, державницької, проукраїнської оцінки будь-яких вимог реституційного характеру, визнання їх апріорі злочинними, оскільки логічним продовженням таких вимог є антиконституційний переділ власності й запуск самовідтворюваного конфлікту майнових інтересів і нескінченного ланцюга відповідних реваншистських акцій.

3. Вимагаємо раз і назавжди покласти край в українській внутрішній і зовнішній політиці будь-яким реституційним домаганням та ініціативам.

4. У разі продовження вимог міжнародного єврейства та представників єврейської національної меншини в Україні щодо фінансової компенсації людських втрат і реституції фінансових і матеріальних цінностей вимагаємо від Президента України, Кабінету Міністрів України та Верховної Ради України висунути на дипломатичному рівні та в судовому порядку вимоги до Держави Ізраїль і всесвітніх єврейських організацій:

– компенсувати у фінансовій формі людські втрати, які завдав українській народ у роки Першої світової війни, спровокованої міжнародними сіоністськими колами;

– надати фінансову компенсацію за людські втрати, а також повернути нащадкам українців, які загинули, а в разі відсутності таких – Українській державі, як їхній законній правонаступниці, капітали, виробничі і торговельні об'єкти, будівлі, землі та іншу нерухомість і майно, втрачені або знищені у результаті зміни суспільно-політичного та економічного устрою України в результаті подій жовтневого державного перевороту 1917 року, нахтенниками й організаторами якого були переважно євреї;

– фінансово компенсувати людські втрати, а також повернути нащадкам українців, які загинули, а в разі відсутності таких – Українській державі, як їхній законній правонаступниці, капітали, виробничі і торговельні об'єкти, будівлі, землі та іншу нерухомість і майно, втрачені або знищені під час спровокованої всіма тими ж єврейсько-сіоністськими та єврейсько-більшовицькими ватажками громадянської війни, розкуркулювання й колективізації, голодоморів 1921–1923, 1933–1934, 1946–1947 рр., Другої світової війни, десятиліть боротьби з так званими ворогами народу, українським буржуазним націоналізмом тощо.

Звертаючись до уряду Держави Ізраїль, міжнародних єврейських організацій та об'єднань євреїв в Україні, Українська Консервативна партія закликає раз і назавжди припинити цинічні спроби висування українському народові реституційних домагань.

Не сійте вітру, бо пожнете бурю!

Президія
Національної Ради УКП

☑ *Актuale інтерв'ю*

МИКОЛА ДРОБНОХОД: “МИ – ПАРТІЯ З НАЦІОНАЛЬНИМ ОБЛИЧЧЯМ...”

Як відомо, консервативні партії є у багатьох країнах світу. І деякі вітчизняні партії, хоча й не містять у своїх назвах слова «консервативна», зараховують себе до їх числа за ідеологічним спрямуванням. Однак чи насправді національна ідея в них визначальна? На це та інші запитання нашого кореспондента відповідає перший заступник голови Української Консервативної партії, лауреат Державної премії в галузі науки і техніки, професор Микола Дробноход

– Микола Івановичу, вітчизняні консервативні партії не так давно з'явилися на політичній арені. Чи не тому, що зайняти цю нішу в досить розмаїтому політичному надто відповідально?..

– Саме через це, на мій погляд, тривалий час консервативна партійна ніша була незаповненою... Бо легко декларувати. Значно важче будувати повсякденну роботу партії й бачити перспективи розвитку своєї держави, спираючись на суворе дотримання національних цінностей. Проте лише на основі реалізації свого національного «Я» ми можемо побудувати омріяну державу. І це є вже не тільки теорія, а й визнано світовою практикою. Саме ті країни, які будують свою політичну систему, свою економіку, соціальну сферу, опираючись на досягнення культури титульної нації, досягають успіху, бо ця культура є природою відповідною. Хто ж починає з'ясувати, працює чи не працює національна ідея, той приречений ненастанно борстися у вирі невирішених проблем. Цю й відбувається, на жаль, в Україні. Як на мене, то не національна ідея не спрацює, а спрацює нерозуміння її сутності, її важливості у політичному й економічному житті, в соціальному розвитку країни. Через те ніби багато партій є далекими від національної ідеї і перебувають по суті на рівні громадських організацій, зорієнтованих на захист чи підтримку якоті чи іншої групи населення. Тієї от, скажімо, Українська партія угорської меншини, «Зелена планета», «Трудова Україна» або партія мусулманів, партія освітан, партія пенсіонерів...

Принципово ж політична партія у всьому й глибокому розумінні цього поняття має орієнтуватися на всі напрями розвитку держави, опікуватися всіма сферами багатоманітного життя, – всім, чим живе суспільство. Бо партія, на відміну від громадської організації, створюється для того, щоб прийти до влади і реалізувати свою програму. Для цього акцентує, що вона найкраща і що лише реалізація цієї програми допоможе Україні стати такою, якою ми хочемо її бачити... Так ось: проаналізувавши своєрідні бренди партій, бачимо, що практично жодна і них не має чіткої, принципової орієнтації на цінності національні. А тому за щонайменшої нагоди (наприклад, задля посади) поступаються цими цінностями.

Цінності української культури, національної ідеї червоною ниткою проходять через Статут і Програму Української Консервативної партії і за жодних обставин ми від них не відступимо, відтак не зрадімо українському народові. Тобто ми – партія з яскраво вираженим національним обличчям.

Проте зауважу, що ми проти уявного, а відтак безглузого, націоналізму. Пригадуйте партію націоналістів під час минулих президентських перегонів? Скажіть, хіба потрібні Україні такі «націоналісти»? Це – лише дискредитация національної ідеї, національної культури...

– Незрідка під поняттям «націоналізм» різні люди роз-

зуміють цінності досить різні...

– Національне, у нашому розумінні, є невідтортна необхідність, якою треба керуватися, коли ми розвиваємо і економіку, і політику. Це в нашому державотворенні необхідно орієнтуватися на те, що властиве і потрібне нам, українцям. Цього не було за Леоніда Кучми. Не на словах, а на ділі цього не спостерігається і за Президента Віктора Ющенка. Ось гасло чинної влади: в Україні євреї має жити краще, ніж в Ізраїлі, а німець – краще, ніж у Німеччині. Запитання: а як же тоді житиметься українцям?

Наше державотворче гасло: українців в Україні має жити краще, ніж євреї в Ізраїлі, а німець – у Німеччині. Певні, що за такої ситуації добре буде в Україні і євреям, і німцям, і всім іншим.

– Очидливо ж стосується економіки?..

– Так. Ви, напевно, знаєте, що нині економіка багатьох країн світу розвивається за економічними моделями Леонтьєва – відомого вченого, Нобелівського лауреата. Причому не моделями взагалі, а моделями, адаптованими до національної культури тієї чи іншої держави, тієї чи іншої нації. Модель, що успішно зарекомендувала себе в Японії, не буде такою ж успішною в Сполучених Штатах Америки.

– Можливо, це реальна ситуація?

– Такий прецедент був. Коли свого часу США переувідалися, що модель Леонтьєва в Японії продуктивніша, ніж в Америці, вирішили використати її у себе. Але невдовзі з'ясувалося, що виробництво не зросло. Навпаки – воно спало, і довелося повернутися до власної форми реалізації економічної моделі. Бо японцеві є японська культура, американець – американська. А українцеві, звичайно, є українська, життя якого маємо будувати на цінностях його культури.

– Нині часто підносять цінності ліберальні. Мовляв, вони демократичніші. На їхньому ґрунті також створюються партії...

– Це так. Але це – глухий кут. Ліберальні цінності – цінності економічного життя, цінності грошей. Без цього, звісно, теж не обійтись. Однак якщо в основі розвитку не лежать принципи

ли розуміння нашого ментального «Я», наших можливостей, нашої культури, високої духовності і національної свідомості – ми ніколи не досягнемо значних успіхів. Все це зрештою зведеться до викривленого економічного розвитку, що й маємо нині, до породження корупції, до несправедливого перерозподілу грошей. Одні й далі збагачуватимуться, інші ставатимуть дедалі біднішими. Майбутнє за консервативними цінностями.

– А Народний Рух України чи, скажімо, Українська народна партія Юрія Костенка, УРП «Собор» – вони ніби також сповідають національну ідею...

– Отож бо: ніби. Ніби сповідають національні цінності, а «дружать» часто з лібералізмом. Через те незрідка їхню ідеологію можна потрафити як незрозумілу ліберально-консервативну. Є давно й чітко визначені ідеології: ліберальна, соціалістична – руйнівним, аморальним виявом якої є комуністична; є ідеологія консервативна й ідеологія анархізму, до якої у нас можна зарахувати партію Корчинського і Вітренку. Однак сповідників ліберальних цінностей врешті-решт очікує болото, де гроші з грошима борються, де гроші грошей шукають, де немає духовності, де бідний стає біднішим, а багатий – багатішим.

– До яких, на Ваш погляд, можна зарахувати партію нішньої влади?

– Ідеться про партію «Народний союз «Наша Україна», яку ще називають партією Безсмертного або партією Ющенка. Першу партію очолює, а другий – «почесний». Так ось, як на мене, ця партія владно-адміністративної генези, створена під вибори 2006 року, до народу жодного стосунку не має, хоча в назві і є словосполучення «Народний союз...». Проголошується як партія без конкретної ідеології. Нещодавно на радіо один із керівників провладного «Народного союзу «Наша Україна» говорив, що під прапором цієї партії «вдалося» зібрати найбільшу кількість прихильників різних політичних уподобань. Що це є великим досягненням, бо, мовляв, що більше розмаїття ідеологій, то цінніша партія. Абзац!

На жаль, такої ж думки дотримується і спікер парламенту Володимир Литвин, який заявляв, що партії взагалі не повинні мати ідеології, бо «наїлися» її за часів СРСР.

– Цю, на Ваш погляд, Микола Івановичу, кривдять за такими твердженнями?

– Одне: бажання в такий спосіб дійти до парламенту. І все. А далі у кожного – «свій шлях широкий». За такої позиції, як бачите, не буде дивним, що за дії збереження себе у владі партія «Народний союз «Наша Україна» об'єднається не лише з партією Володимира Литвина чи партією Юлії Тимошенко, а й з «Партією регіонів» Віктора Януковича і партією Віктора Медведчука. Іншими словами, новостворена провладна деідеологізована партія, безперечно, має перспективу, але Україна з цєю партією жодної перспективи не має. Не може бути партій ідеологічно не визначених. Хоча,

звісно, інша річ, коли одним людям подобається одна ідеологія, іншим – інша. Однак, якщо бути чесним, то треба пропалувати цінності, які ти слови-душ, і залучати до них якомога більше прибічників. Саме таким шляхом іде Українська Консервативна партія, головним завданням якої є боротьба за національно свідому українську владу, разом з якою український народ побудує омріяну національну, демократичну, замкнуто державу.

– Микола Івановичу, в програмних документах вашої партії наголошується про необхідність повернення до багатовікових традицій українського народу, до козацтва... Дехто, можливо, скаже: це було так давно, і життя нині різночас відмінне від тих далеких уже часів.

– Коли ми говоримо сьогодні про відродження козацтва, то це зовсім не означає, що ми маємо жити в куренях, чи щось подібне. Йдеться про відродження такого стилю життя, де мають володарювати справедливість, широка демократія, лідарський дух і національний патріотизм, готовність громадян самовіддано боронити свою державу. Йдеться про відродження духовності нації як головної організуючої та спрямовуючої сили. Тобто найвищі людські чесноти, які були притаманні козацтву, треба розвивати й утверджувати. Понад те: маємо підняти на щит усе, що вивторив український етнос впродовж своєї багатолітньої, драматичної й водночас героїчної історії. Скажіть, хіба це дрібниця, що ми й сьогодні не маємо затвердженого великого Герба України. Маємо прапор начебто український, але хіба він по-справжньому національний? Бо говоримо ж: не блакитно-жовтий, а жовто-блакитний. А тим часом історія прапора сягає глибини віків. Наш Прапор – це енергетичний знак, своєрідний символ-талісман, що поєднує у собі чоловіче й жіноче начало. Чоловіче – вогонь в образі сонця. Жіноче – вода. А те, що почали говорити про прапор у тому сенсі, що він поєднує небо і жито, – це вже щось інше. У пресі я недавно зустрів думку про те, що доки Україна не поверне свій прапор з голви на ноги, доти борсається у вирі невирішеного проблем. Хтозна, може, й так. І ми виступаємо за те, щоб прапор України відповідав глибинному національному «Я» її громадян. Тобто він повинен мати жовту барву зверху, а синю – знизу.

А щодо демократії й відповідальності влади в контексті козацтва, то в програмі УКП проголошується, що влада повинна бути, безумовно, сильною. Однак водночас – і чітко контрольованою народом. І відповідальність – на взірєць того, як це було за гетьманату. Колись гетьмана обирали, але не всі погоджувалися бути ним, бо величезну відповідальність перекладали на свої плечі. Й коли обирали на гетьмана, то – це одна прикметна деталь – на голову клали... кізку. Мовляв, гетьман гетьманом, а підпорядкований ти, пане-товаришу, народові, і він будь-коли може тебе знати. Більше того: покарати, якщо взяті на себе обіцянки або доручення громади не виконан належним чином. Аби він не забував,

що відповідальність несе і майном, і посадою, і навіть життям. Побудована за таким принципом влада – це демократична, збалансована влада, що реально підконтрольна народові, – така влада здатна забезпечити в Україні належний лад. Що ж до розпливчатості, багатозначності влади, яка сьогодні існує в країні, то це нічого корисного державі не дає і в найближчому майбутньому навряд чи дасть.

Про не кращі зміни у владному світі засвідчує і той факт, що останнім часом п'ятій, раніше український телеканал перетворюється на неукраїнський, а з подачі Данила Яневського «телезіркою» на цьому каналі стає сумнозвісний юдей Рабинович.

– Цікаво довідатися про наміри вашої партії щодо найближчої перспективи, зокрема щодо участі її у виборах до Верховної Ради України наступного року.

– Ми створили партію, яка згідно з чинним законодавством може брати участь у виборах, і цю можливість використаємо сповна вже наступного року. Братимемо участь і в парламентських перегонах, і у виборах до місцевих Рад. Маючи структуру «Українського вибору» як громадської організації, переконані, що впродовж найстишшого часу розбудуємо партію. Віримо, що її підтримають національно свідомі люди, патріотичні, віддані справі розбудови України. Нинішні партії своє національне «Я», національне переконання десь розпоршують, десь нівелюють, десь знищують. Особливо нова провладна партія не викликає в людей довіри, бо вони не бачать можливості з цієї партією реалізувати свої патріотичні зусилля – своєї демократичної участі в розбудові держави, не відчувають, що вони будуть комусь потрібні. Тому прагнемо засвідчити, що українські консерватори – якраз і є та сила, яка хоче, може і повинна очолити національний рух, що сповна виявив себе під час Помаранчевої (точніше – національної) революції минулого року на столичному Майдані.

– Національно свідомі люди ніби й справді відсторонені від активного українського буття, з'явилася певна апатія, навіть зневіра, як Ви, Микола Івановичу, зауважили вище...

– Бо не виправдовуються їхні надії! Не виконуються обіцянки, які звучали на Майдані. Люди бачать, що незрідка все відбувається з точністю до навпаки.

На жаль, нинішня влада, як і кучмівська, є типово юдо-ліберальною, лише з дещо іншими персоналіями. А ці персоналії – неабиякі професіонали в боротьбі за державні посади, але не такі професійні в конкретних справах, що стосуються цих посад. Це саме можна сказати і про багатьох міністрів, губернаторів, керівників провідних державних установ. За такої ситуації можна було б покласти на розумних, досвідчених радників. Але чомусь можуть навчити радники пасхавери, немцови, кантори – добре відомо. Вакарчук – гарний український співак, але при чому тут він з його співочим досвідом як радник з питань української культури?

Мабуть, через те в Україні і немає науково об-

грунтованої, збалансованої, хоча б концептуально визначеної, стратегічної програми дій, яка була б суспільством сприйнята і мала мобілізуючий характер.

Те, що є, – лише популістські гасла, які мало чим відрізняються від раніше щорічно штампованих програм Януковича з комсомольськими гаслами типу: «Послідовність, ефективність, відповідальність». Зате маємо систематичні перманентні кризи: нафтову, бензинову, м'ясну, фінансову, цукрову, хлібну, приватизаційну тощо. Простий народ уже зморився від тих криз. Безумовно, ці кризи значною мірою були ретельно підготовані діяльністю команди Кучми-Януковича-Медведчука. Але ж це не означає, що нинішня влада має лише фіксувати ці кризи і безпорадно розводити руками. Я лише цим можу пояснити якесь настирливе приниження випрошування наших державців прийняти Україну під дах ЄС, НАТО чи хоча б ЄП.

Складається таке враження, що ввімкни праску, а там Рибачук на колінах слізно плаче за цими структурами сіоністського (читай: руйнівного) творіння. Невже не зрозуміло, що націоналістична Європа уже по горло сита ЄС, який за ідеєю мало чим відрізняється від ганебної тюрми народів – ЄСРП. Та хіба задля цього українці століттями виборювали свою незалежність? Кому ми потрібні з нашою бідністю, з розбитими дорогами, корупцією та розрухою в головах?

Ідеологам глобалізації Україна цікава лише як джерело природних ресурсів і дешевої робочої сили.

За відсутності реальної програми соціально-економічного розвитку маніакально-шкідливою виглядає і діяльність влади щодо адміністративно-територіальної реформи. Чи, можливо, не знали, де знайти посаду для Романа Безсмертного? Як самоціль ця реформа є безглуздою.

Ситуація з нашою адміністративно-територіальною реформою нагадала мені анекдот. У будинку з червоними ліхтарями для залучення клієнтів почали змінювати меблі. Та, звісно, врешті виявилось, що для цього треба було змінювати «обслугову».

А якщо серйозно, то за простою логікою спочатку необхідно було створити далекоглядну, національно орієнтовану програму розвитку держави, в якій тринітарно було б поєднано природноресурсний, екологічний і соціальний складники. А вже тоді, в разі потреби, для реалізації цієї програми для засіб планувати й адміністративно-територіальну реформу. Треба мати і серйозне фінансово-економічне обґрунтування цієї реформи. Дорого можуть обійтися ці справи влади за народні кошти. В цьому контексті я не виключаю, що адміністративно-територіальна реформа задумана як проєкт фінансування виборчої кампанії провладного блоку 2006 року.

До речі, Українська Консервативна партія не лише проголошує пріоритет національних цінностей, а й на їхній основі розроблено концептуальну програму реформування соціально-економічного життя України в цілому та окремих галузей зокрема.

СЛАВЕНЬ

сповідників української консервативної ідеї

Вперед, допоки час погідний позбутись пут і заборол! Лиш той народ свободи гідний, який раба в собі зборов.

У краї отчому прибуду хіба глекати зможуть цвіт? Тобі – служити Богу й людям, допоки є вкраїнський світ!

Він твій – історії фарватер, якщо ти вмілий стернавий. Любо Вітчизну, ніби матір, що світлих сповнена надій.

І у часи непевні й грізні не відступаєш від мети: служиши Богу і Вітчизні, щоб душу Краю зберегти.

Щоб рать не гнобила ординська, щоб мова рідна ожила, щоб Україна українська, а не чужинською була.

Хай оминуть чужин тругизни, серцець не заметуть сніги... Служити Богу і Вітчизні, допоки волі і снаги!

Хай шастям повняться по вінця Вітчизни спраглої літа. Хай Україна українцям, як диво світу, розквіта.

Слова оманливі, облудні не раз почуєш навздогін, та Україна є і буде, – допоки часу лине плін.

Щонайзвабливіші новизни розтануть, нібито у сні, бо й дим світліший у Вітчизні, аніж вогонь на чужині.

Олександр Кавуненко

Шановні однодумці!

Якщо ви усвідомлюєте себе патріотом України, якщо Вам небайдужа доля нашої багатостраждальної Вітчизни, якщо Ви переймаєтесь майбутнім наших дітей і підтримуєте ідеологію та форми діяльності Української Консервативної партії, то долучайтеся до нашої нелегкої роботи. Заяви про вступ до партії просимо надсилати на адресу: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, Секретаріат УКП.

Президія Національної Ради УКП

До _____
(назва місцевого осередку)
_____
(назва територіальної організації Української Консервативної партії)
_____
(прізвище, ім'я, по батькові)

ЗАЯВА

Прошу прийняти мене у члени Української Консервативної партії.
З Програмою та Статутом партії ознайомлен ____, визнаю і зобов'язуюсь виконувати.

« ____ » _____ 200__ року

(особистий підпис)

АНКЕТА

Прізвище, ім'я, по батькові	
Дата народження	
Адреса постійного проживання, № домашнього телефону	
Місце постійної роботи, посада, № службового телефону	
Освіта	
Паспорт	
Виданий (к/м, коли)	

« ____ » _____ 200__ року

(особистий підпис)

(Закінчення. Початок на 7-й стор.)

Стрижнем цієї стратегії є формування міфу про посилення антисемітизму в Україні, пошук осіб і організацій, які будуть культивувати цей та насторожі мнотніної нетерпимості, вороженості й расизму. Підгрунтя цієї роботи – ототожнення семітизму з сіонізмом, а то – цілеспрямована гіперболізація трагедії голокосту єврейського народу, реалізація небаченого за грандіозності плану насадження в усьому світі та окремих державах дуже далекої від історичної істини ідеології більшості, порівняно з іншими націями, втрат єврейського етносу в соціально-політичних і військових катаклізмах. Усе це – основа новітніх інтерпретацій «унікальності», «богоборності» єврейської нації, її особливості невротичності, обов'язковості й жорсткості покарання за образи, завдані їй та кожному її представникові.

На жаль, пане Президенте, об'єкти і знаряддя цієї упередженої і упереджувальної стратегії українського і міжнародного ортодоксального єврейства в Україні стали особисто Ви і багато-багато інших державних діячів. Вам, усім членам української влади, всьому українському суспільству, як і всьому світові, майстерно, поодинові і наполегливо нав'язують думку, що не лише критичне слово про єврея, сказане під час банального побутового конфлікту, а й кожен висновок об'єктивного наукового дослідження єврейства, особливо ортодоксального його частини, який не відповідає інтересам сіоністів, є виявом антисемітизму. Не можна не погодитися з влучним висловом письменника Й. Собрана: «антисеміт» зараз не означає когось, хто не любить єврея, тепер «антисемітизм» є той, кого не люблять євреї».

Схоже, ці зерна впади у

родничий грунт. Дійшло до того, що нині у незалежній і демократичній Україні цілі науково-дослідницькі напрями, конференції, симпозіуми та інші форуми наукової спільноти можуть бути заборонені, якщо не відповідатимуть вимогам особливої цензури, покликаної оберігати ідеологію сіонізму.

Так сталося і з IV Всесвітньою конференцією «Диалог цивілізації: сіонізм – найбільша загроза сучасній цивілізації», яка відбулася 3 червня 2005 року на базі найбільшого в Україні навчального закладу – Міжрегіональної Академії управління персоналом. Участь у ній узяли дипломати, науковці, освітяни, громадські й політичні діячі (300 учасників) з 27 країн світу, зокрема Надзвичайні та Повноважені Посли, акредитовані в Україні.

Як стало відомо, напередодні цієї конференції Держсекретар О. Зінченко постійно надзвонював міністру закордонних справ, міністру освіти й науки, голові СБУ, спонукуючи їх вжити відповідних «заходів». Недавно, за повідомленням наближених до О. Зінченка держреда, у службовому кабінеті Держсекретаря відбулася таємна нарада, на якій обговорювалося питання знищення МАУП через незаконне позбавлення ліцензій. У проведений цієї операції заручилися підтримкою одного із заступників міністра освіти й науки. Знищення МАУП вирішили провести шляхом неправомірних, позаплатових перевірок. Імовірно причиною цієї наради була позиція сіоністських організацій. Про це, зокрема, свідчить лист до Президента України «Всееврейського конгресу російськомовного єврейства» з вимогою позбавити МАУП ліцензій. До керівництва того Конгресу входить і голова сіоністської (тобто єврейсько-расистської) федерації Й. Зісельс, якого навіть в

ізраїльській пресі звинувачують у багатьох кримінальних злочинах. Водночас до Міносвіти України від виконувача обов'язків голови Держкомнацу і відомого своїм крайнім жорством В. Вороніна надійшов аналогічний лист, а повідомлення про всю цю іудео-нацистську антиукраїнську махіну з'явилися на всіх брехливих сайтах сумнозвісного В. Рабиновича.

О. Зінченко (хай не вводить Вас в оману його українське прізвище, як і прізвище сіоністського діяча С. Червоненка) невідомо за які заслуги перед українським народом нині обіймає посаду державного секретаря України. За злочинного тоталітарного режиму він обіймав посаду секретаря ЦК ЛКСМУ, а згодом – і ЦК ВЛКСМ. Відомо, що такі високі посади за радянської влади були «номенклатурою» злочинного КДБ (тепер ФСБ), агентом якого, дуже ймовірно, ідоці є цей держсекретар. Переїздивши після повалення радянського тоталітарного режиму з Москви до Києва, Зінченко притяг з собою «доцірне підприємство» російського телеканалу «Інтер». ОРТ, у створенні якого в Росії визначальну роль відіграв відомий єврейський міжнародний злочинець Б. Березовський, і досі володіє значною часткою «Інтеру». Переважна більшість українців «Інтер» антиукраїнським утворенням, мас-медійним агентом російсько-сіоністських сил, що свідомо і наполегливо розтлівають суспільну мораль та нав'язують чужі українському народові цінності.

Зінченко упродовж багатьох років був одним із лідерів антиукраїнської СДПУ(О), яку колишній «єсдек» В. Нечипорук назвав «партією єврейської влади» в Україні. Таким чином, Зінченко свідомо і систематично організовував ворожу до українства політичну

силу, яка мала на меті встановлення в Україні чужинсько-колоніальної влади. А це вже ознаки державної зради. Саме цю «партію єврейської влади» Ви, пане Президенте, та Ю. Тимошенко назвали свого часу профашистською. І саме партія О. Зінченка зобов'язувала Вас у німецько-нацистській формі та називали фашистами. Нині «фашистами», «нацистами» і «рашистами» медведчуківсько-зіньченківські політики на кшталт Зісельса, Рабиновича, Фельдмана, Табачника обв'язують українських патріотів.

Обіймаючи посаду голови Комітету Верховної Ради України з питань свободи слова (!), Зінченко систематично і наполегливо, як це зафіксовано на відомих «гнітках Мельниченка», намовляв Л. Кучму знизити опозиційне видання, зокрема наймасовішу українську газету «Сільська вісті». Попім цю антиукраїнську кампанію, розпочавши Зінченко, почали роздумувати його «духовні побратими»: кримінальний злочинець Рабинович, колишній таксист і харківський «барахольщик» Фельдман, уже згадувані Зісельс і Воронін та нинішній заступник міністра внутрішніх справ і затятий кучміст Москаль. За злочинного зраду провадить безперервну боротьбу проти українства, проти його законного права на свободу слова і отримання правдивої інформації, споконвічного і вистражданого права на свою українську державу на рідній землі.

10 червня ц. р. у програмі СТН (ТРК «Київ») виступили першого заступника Держсекретаря України М. Лубківського було озвучено позицію влади, що є не чим іншим як доносом у правохоронні органи на учасників IV Всеукраїнської конференції. Цим самим було цинічно знехтувано рішеннями ООН, ОБСЄ та інших міжнародних організацій про сіонізм та агресивну імперіалістську політику Ізраїлю, а також результатами опитування населення західноєвропейських країн, згідно з якими Ізраїль вважається найбільшою загрозою сучасному світу.

Своєю провокаційною заявою речник влади оприлюднив по суті антиконституційну позицію владної верхівки, яка є ворожою демократії, свободі слова і думки, прихильною до ідеології єврейського расизму і нацизму.

З огляду на викладене вище вимагаємо від Вас, пане Президенте, термінового звільнення з державних посад Держсекретаря України Зінченка та його команди, в. о. голови Держкомнацу України В. Вороніна, а також негайного порушення кримінальної справи проти них та Зісельса і Рабиновича за постійне провадження антиукраїнської політики й систематичне напалювання України через різноманітні сіоністські, іудео-нацистські організації та ЗМІ.

Антиукраїнську, проіоністську політику Зінченка та його команди підтримує і покриває секретар РНБОУ П. Порошенко – як виявлялося, син колишнього засудженого за розкрадання державного майна. Ми розуміємо, що син за батька не відповідає, але й пам'ятаємо давню народну мудрість, що «яблуку до яблука не далеко падає». П. Порошенко відомий українцям як кучміський олігарх і креатура дуже одіозного члена злочинної верхівки – М. Азарова. До того ж П. Порошенко, криміналіст пролішка власних кишень, ніколи не займався питаннями державної безпеки й оборони. І навпаки, його діяльність «під Азаровим», перебування у керівних верхівках СДПУ(О) і «Регіоні України» свідчить про його антиукраїнську спрямованість. Нині П. Порошенко переступив останню межу – він є свідомим порушником Конституції України, перебуваючи водночас на двох державних посадах: народного депутата й секретаря

РНБОУ. Порошенкові ініціативи щодо впровадження в Україні другої державної мови виказують його як імовірного агента іноземної держави, який свідомо впроваджує в нашій країні колонізаторську політику разом з О. Зінченко.

Посад з П. Порошенком та О. Зінченко запроваджує широкомасштабний розпродаж майна і техніки української армії нинішній міністр оборони А. Грищенко, який не один рік навчався (очевидно, для цього) у військових закладах США. Усе, чому навчили багаторічного «грантожера» з «Центру Разумкова» американські опікуни, тісно пов'язані зазвичай із ЦРУ, нині Грищенко застосовує для нищення Збройних Сил України.

Цьому, пане Президенте, треба покласти край! Ми вимагаємо негайної відставки секретаря РНБОУ П. Порошенка за свідоме нахабне нехтування Основним Законом України, що є державним злочинном, а також термінового комплексного розслідування діяльності міністра оборони України А. Грищенка.

Не в захопленні ми й від діяльності інших членів Вашої «команди», зокрема віцепрем'єрів П. Безсмертного та О. Рибачука. Перший готує до впровадження втасмаченого адміністративно-територіального реформу, що загрожує Україні федералізацією. Другий маніакально одержимий вступом України до ЄС і НАТО, хоч абсолютна більшість українського народу проти вступу до них і до реалізації наступним часом ЄЕПУ. Вступ до будь-яких міждержавних об'єднань, що мають наддержавні органи управління, суперечить чинному законодавству України. Тому недоцільно активну діяльність Рибачука потрібно розглядати як антидержавну злочинну.

У той час, коли французи і голландці вклинюються проти євроконституції та новітнього тоталітаризму у вигляді європейського (насправді переважно єврейського) надуряду, Рибачук з нездоровою запалілістю поспішає «здати» туди незалежну Україну. З огляду на викладене вважаємо за доцільне негайно ліквідувати в українському уряді зайві та шкідливі для інтересів України посади віцепрем'єрів з адміністративно-територіальної реформи, а звільнення з цих посад Безсмертного і Рибачука, заборонити обіймати державні посади через їхню профнепридатність.

Те саме стосується міністра транспорту і зв'язку С. Червоненка (він – заступник кримінального злочинця Рабиновича) у «єврейських справах» і вже встиг влаштувати на посаду свого радника іншого єврейського злочинця Пресмана), міністра з надзвичайних ситуацій Д. Жванію (грузинського єврея, який встиг побувати провідником кількох країн і який відомий своїми зв'язками з міжнародною «єврейською мафією») та міністра юстиції П. Зварича (американського єврея, відомого в Україні кількома гучними скандалами, пов'язаними з шахрайством). Як не раз повідомляли ЗМІ, нинішній міністр С. Червоненко, як і його кримінальний «бос» Рабинович, має, крім громадянства України, ще й громадянство Ізраїлю, що є грубим порушенням чинного українського законодавства. Звісно, всіх цих іноземців євреїв не можна вважати носіями української національної ідеї, вони не зацікавлені в розбудові української держави, вони не здатні очистити державну владу від корупції. А тому їх потрібно негайно усунути з міністерських посад, а їхню діяльність ретельно перевірити правоохоронним органам.

Законність в Україні не буде відновлено доти, доки Генеральний прокуратор та Верховний Суд очолюватимуть такі відомі «кучмісти», як Пєсун і

Малаяренко. Пєсун, якого не затвердила Верховна Рада після його «поновлення на посаді» Кучмою, нелегітимно обіймає посаду Генпрокурора та ще й оточує себе кучміськими прислужниками на кшталт Віночука, Шокіна, Корняків та ін. Тому й досі на свободі Кучма з главою своєї адміністрації Медведчуком та своїм зятєм Пінчуком. Може, й правду каже народний депутат Г. Омельченко про Васу, пане Президенте, змову з Кучмою, що відбулася під проводом європейського (точніше, єврейського) комісара Солани, у якого, як і в М. Олбрайт, «руки по лікті у крові» від винищування православних слов'ян – сербів. Стає моторошно, що Україною, як і за час єврейсько-більшовицьких комісарів, керують через Вас, пане Президенте, єврейсько-європейські та єврейсько-американські комісари. Якби це було не так, то одразу після приходу «нової» влади всі ці пісуні, шокіні та корнякові повилили б зі своїх «гнітків» прокурорських місць, оскільки, крім власної корупції, вони нічим більше не відомі в Україні.

Хіба Ви, пане Президенте, не знаєте з широкого оприлюдненими даними про вирішальну роль єврейсько-більшовицьких зурпаторів у знищенні понад 20 мільйонів українців під час зумисне організованого ними Голодомору 1932–1933 року у 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947 роках? А може, Вам не відома націоналістична керівництво кучміського режиму, під час якого Україна втратила ще п'ять мільйонів своїх синів і дочок?

Ми сказали Вам, пане Президенте, достатньо, аби зрозуміти, що Ваша так звана команда – це чужинська і багата в чому вороже зібрання ренегатів, напівкримінальних ділків, від яких за жодних умов не дочекаємося розбудови України вільною Україною. Чому ж Ви, пане Президенте, прибілюючи до влади з доброї волі українського народу, не привели з собою українських патріотів? Наваляки – Ви оточили себе переважно чужинцями з сумнівною репутацією, які намагаються провадити в незалежній Україні колонізаторську антиукраїнську політику. Ви взяли собі навіть окремого радника з питань голокосту Кантора – відомого представника міжнародної єврейської мафії, наразі «забувши» призначити радника з питань Голокосту Кантора і докторів та інших форм генцидів українського народу, що їх якраз і влаштували канторські попередики.

Усе це може закінчитися дуже погано, насамперед для Вас як чинного Президента України, оскільки Україна, ми впевнені, вживе (з Вами чи без Вас), як це було вже не раз за нашу історію. Нині український народ має достатньо засобів для самозахисту. На парламентських виборах 2006 року Український народ своєю політичною волею з тріском провадить Васу (а вже не нашу!) штурмом створеному разом з Безсмертним, Зінченко, Порошенком, Червоненком, Зваричем, Жванією та іншими партію «НС «Наша Україна». І вона опиниться, як і відома «За ЄДУ» Литвина, на маргінесі українського політикуму. Після цього, дуже ймовірно, відбудеться імпичмент нинішнього Президента України із судовим розслідуванням (це одразу повинні були зробити Ви, пане Президенте, стосовно антидержавної діяльності Кучми, Медведчука, Зварича, Пінчука, Табачника, Азарова, Рабиновича і подібних до них).

І, як останній засіб, завжди залишається всенародне повстання (бодай би цього не зазнали), право на яке записано в Декларатії прав людини ООН.

Вибір за Вами, пане Президенте! Звернення підписано багатьма представниками української інтелігенції і відкрите для підписання.

* Рекомендації членів Української Консервативної партії:

- 1. _____ (прізвище, ім'я, по батькові) _____ (особистий підпис)
2. _____ (прізвище, ім'я, по батькові) _____ (особистий підпис)

** Прийнято у члені Української Консервативної партії

_____ (імена, прізвища, партійної організації) _____ (зборили, радою) _____ (назва первинної, місцевої чи територіальної організації)

« _____ » _____ 200 _____ року, протокол № _____

Голова _____ (назва первинної, місцевої чи територіальної організації)

Української Консервативної партії _____ (особистий підпис) _____ (прізвище, ініціали)

* Заповнюють члени Української Консервативної партії, які дають рекомендації кандидату до вступу в партію.

** Заповнює голова партійної організації, яка здійснила прийом.

Відповідальний редактор газети в газеті «Український консерватор» Олександр Кавуненко

Журналістське розслідування

(Продовження. Початок у номері 24, 25–26)

Залишається тільки здогадуватися, чому Леонід Деркач напередодні виходу в світ скандальної книжки Фрідмана вирішив відкрито стати адвокатом мафії? Транснаціонального масштабу. Однак впевнено можна стверджувати: такі інтерв'ю з'являються не випадково. Спробуємо зставити аргументи обвинувачення і захисту.

<p>Книжка Фрідмана «Червона мафія», вид-во Little Brown and Co. – Бостон – Нью-Йорк – Лондон, 2000 рік</p> <p>...На одну з головних посад (chief operating officer) у компанії YBM Могилевич призначив, хоч як це дивно, свого близького друга дитинства і радника Гюрга Фішермана, який мешкав у Будапешті й був координатором злочинної діяльності Могилевича в Україні...</p>	<p>Інтерв'ю голови СБУ Л. Деркача «Дзеркало Тижня» (№37 (258) від 18-24.09.99)</p> <p>...Я маю інформацію про те, що відбувається навколо нього (Могилевича). Нас намагаються залучити до розслідування його діяльності, однак немає такого епізоду на території України, де ця людина або його співучасники порушили б закон...</p>
<p>...13 травня 1998 року о 10.15 підрозділ з 60 співробітників Федерального бюро розслідування, Державної податкової служби імміграції і натуралізації і Держдепартаменту США на чолі з прокурором США Р.Кортні здійснили спільну операцію (заарештували усе майно у головному будинку компанії YBM у місті Ньютаун, штат Пенсільванія, США)...</p> <p>Вказуючи на можливість зв'язків цієї компанії з російською організованою злочинністю, представники правоохоронних органів США заявили: YBM – грандіозний механізм відмивання грошей на користь Могилевича.</p> <p>Фіктивними були не лише цифри про десятки мільйонів доларів прибутку компанії YBM, а й самі клієнти компанії, а також усі виробничі лінії на її заводі.</p> <p>У грудні 1998 року уряд США звинуватив компанію YBM у фіктивному завищенні вартості її цінних паперів через створення ілюзії великих обсягів продажу і прибутку, а також через приховування того факту, що на чолі компанії стояв злочинний бос, який перебував в Угорщині...</p>	<p>Нині у Могилевича лише в одній з його бізнес-програм крутиться 975 мільйонів доларів. Нині цей проект вичають американці.</p> <p>Маючи такі гроші, ніхто не порушуватиме, оскільки це великий ризик їх втратити...</p> <p>Перед від'їздом до Москви представник ФБР США в Україні заявив, що він повідомив у штаб-квартиру ФБР США про свої сумніви щодо намірів Служби безпеки України розслідувати незаконну діяльність Семена Могилевича і наразі наголосив, що на рівні оперативних офіцерів СБУ є бажання розслідувати і гальмують на найвищому рівні СБУ.</p>
<p>...серед іншого, аудиторі компанії YBM виявили: дані про 15,7 мільйона доларів США, отриманих начебто від продажу магнітів на Близькому Сході і в Північній Америці, сфальсифіковані.</p>	<p>Ця програма зводиться до прибутку від виробництва і реалізації надсильних магнітів маленького об'єму.</p> <p>З цією розробкою генератор звичайних розмірів помітно зменшується, це важливо для машинобудування, це нове слово у літакобудуванні. Загалом це прорив, це дуже вигідно.</p>
<p>7 червня 1999 року компанія YBM визнала себе винуватою за звинуваченням у шахрайстві з цінними паперами. Її оштрафували на три мільйони доларів США, вона погодилася компенсувати втрати тисячам ошуканих нею акціонерів...</p> <p>Урешті-решт, більш як півмільярда доларів США, отриманих компанією через продаж її акцій акціонерам, просто зникли...</p>	<p>Отже, вони когось випередили і комусь бляче.</p>
<p>...Тепер зрозуміло, що єдиним успішним бізнесом компанії YBM було відмивання коштів, отриманих нею злочинним шляхом.</p>	<p>Отож там свої стосунки.</p>

ЗЛОЧИННИ УГРУПОВАННЯ ТА ЇХНІ ЛІДЕРИ

Як пише Фрідман у своїй книжці, коли одного з колишніх офіційних осіб ФБР Джеймса Муді попросили прокоментувати шахрайську діяльність компанії Могилевича YBM, той відповів: «Це лише один випадок. Є й інші, схожі на цей, по всьому світу».

Може, підлеглі Леоніда Деркача погано поінформували свого керівника про предмет інтерв'ю «Дзеркало тижня». Наївно. Нагадаємо: 7 червня 1999 року YBM визнала себе винуватою у шахрайстві, про що докладно повідомляла західна преса, і не тільки. На противагу цій інформації у світових ЗМІ з'явилася низка публікацій на захист Могилевича. І Леонід Деркач, даючи інтерв'ю українському щотижневикові через два місяці по визнанні факту шахрайства, не міг не знати про це. Досить сказати, що ФБР надало Україні завіт на 31 сторінках про розслідування діяльності YBM з проханням посприяти у розслідуванні операцій цієї компанії в Україні. У тексті звернення Аташе Посольства США Майкла Писчичуки повідомлялося, що YBM визнала обгрунтованість висунутих проти неї обвинувачень. Завважимо: до цього часу СБУ, Генпрокуратура і Головне управління боротьби з організованою злочинністю МВС уже кілька років поспіль займаються розслідуванням діяльності в Україні Могилевича і його співучасників.

Перед від'їздом до Москви представник ФБР США в Україні заявив, що він повідомив у штаб-квартиру ФБР США про свої сумніви щодо намірів Служби безпеки України розслідувати незаконну діяльність Семена Могилевича і наразі наголосив, що на рівні оперативних офіцерів СБУ є бажання розслідувати і гальмують на найвищому рівні СБУ.

Гра спецслужб «навіліт»

З листопада 1998 року різко загострилися стосунки між Службою безпеки України і Головним управлінням розвідки Міністерства оборони. Це було щось більше, ніж постійне протистояння спецслужб, кожна з яких прагне довести свою особливність. Таке протистояння існувало в усі часи. Однак те, що відбувалося в Україні з кінця 1998 року, перейшло усі межі. За командою тодішнього голови СБУ Леоніда Деркача його служба взяла в активну розробку начальника ГУР МО України та його найближче оточення, аби скомпromетувати в очах Кучми начальника ГУР І. Смешка, посприямиши таким чином його звільненню. Такий задум у Леоніда Деркача виник після отримання ним кількох розвідматеріалів, переданих голові СБУ військовому розвідковому.

Про арешт правоохоронними органами ФРН і взяття під варту начальника Волинської митниці О.Чернишова і обвинувачення його у причетності до організованої злочинності (лист ГУР МО від 4.11.98 на ім'я голови СБУ Л.Деркача).

Зупинімося на цих документах докладніше.

Наймолодший митний генерал: дві вищі освіти, три дружини

Що ж до першого розвідання на ім'я Леоніда Деркача, то в ньому, як уже згадувалося, йшлося про начальника Волинської митниці Олексія Чернишова. Процитуємо: «30 жовтня 1998 року у Мюнхені поліцією Федеральної землі Баварія разом з оперативно-розшуковим управлінням митної служби ФРН було проведено широкомасштабну акцію з виявлення й арешту членів міжнародного злочинного угруповання, яке спеціалізувалося на контрабанді сигарет і алкогольних напоїв...»

До цієї акції залучили близько 700 працівників правоохоронних органів, які обшукали 75 об'єктів і затримали 19 осіб, підозрюваних у причетності до організованого злочинного угруповання... Серед затриманих – начальник Волинської митниці Олексій Чернишов.

Чернишова обвинувачено у причетності до організованого злочинного угруповання, яке діяло у країнах Західної, Центральної та Східної Європи, зокрема в Україні, Росії і ФРН, і яке своєю контрабандою товарів завдало значної шкоди цим країнам, обкладеним високими податками».

Німецький суд зміг довести, що діяльність Чернишова у Німеччині завдала збитків цій країні на суму 2,6 млн марок. Митний генерал повністю визнав свою вину на суді, який відбувся у Німеччині в квітні минулого року, і отримав два роки умовно. Мюнхенський суд визнав Олексія Чернишова винним у скоєнні

камери-одиночки і зробив значний внесок у компенсацію збитків, а саме – 75 тисяч марок у рахунок компенсації митних несплат.

Однак тоді, на початку 1998 року, скандаль заарештом Чернишова лише розгорався. І головне: очевидним було, що його «закордонний бізнес» українського походження. Варто зазначити, що розвитку цієї кримінальної справи в Україні так і не було.

Ще 1998 року Поліцей-президіум Верховної Баварії і відділ кримінальної поліції Мюнхена повідомили українській владі: «На початку 1997 року Відомство федеральної кримінальної поліції Німеччини почало розробку організованого злочинного угруповання у складі 18 осіб (кодова назва «Караганда»), яке займалося контрабандою спирту, сигарет, наркотиків і відмиванням злочинно нажитих грошей у ФРН та інших країнах Західної Європи...»

Під час викриття цієї групи було виявлено й активного члена – начальника Волинської митниці Олексія Чернишова. Останній забезпечував перевезення контрабандних вантажів через українсько-польський кордон. За це він регулярно отримував грошові винагороди на особистий рахунок в одній з німецьких банків... У другій половині 1998 року всю групу «Караганда» арештували на території Німеччини. Арешт Чернишова відбувся під час його безпосереднього контакту з керівником групи «Караганда»...

Заарештований Чернишов підтримував безпосередній корупційний зв'язок з тодішнім головою Державної митної служби України Леонідом Деркачем. Той активно підтримував О.Чернишова на службі: протягом усього двох років (1996–1998) Чернишов з майора став генералом».

До даних німецької поліції додамо кілька штрихів: Деркача і Чернишова поєднувало також опікування над українськими спортклубами дзюдо: Чернишов і

приємство «Автосвіт-таксі». Крім того, за даними «УК», Олексій Чернишов був родичем Леоніда Деркача.

Мафію не можна перемогти, але можна очолити

У другому листі ГУР МО голови СБУ Деркачу «Про розробку Національної поліцією Ізраїлю Вадима Рабиновича» йшлося: «Нині розробку справи громадянина Ізраїлю Вадима Рабиновича Національна поліція Ізраїлю (НПІ) визначає пріоритетною... У рамках цього також розробляється справа Леоніда Вульфа, якого вважають одним з основних у «команді» Вадима Рабиновича... За інформацією, якою володіє Національна поліція Ізраїлю, Вульф за наказами Рабиновича організував через (українській) кримінальну структуру силовий тиск, залякування й замовні вбивства «небажаних» персон...»

Загалом Національна поліція Ізраїлю планує арештувати Вадима Рабиновича і Леоніда Вульфа, а іншого «помічника» В.Рабиновича, Андрія Альошина, позбавити ізраїльського громадянства.

Дані військової розвідки підтверджували інформацію МВС України. Так, у листі МВС на адресу ГУР МО від 3.03.2000 повідомлялося, що Вульф, уродженець України, а з 1997 року громадянин Ізраїлю, очолює в Україні злочинне угруповання, яке упродовж останніх років діяло у Кривому Розі і Києві. У зв'язку з цим ГУБОЗ МВС перевіряло мешканців Криму Юрія Бешанька та Олександра Єфремова, а також мешканців Кривого Рогу Ваділа Шеваця та Юрія Панкратова. Усі вони, за даними УБОЗу, входили до угруповання Вульфа, який до 1997 року жив у перемісті Дніпропетровська. Останніми роками члени групи дислокувалися в Києві як нелегали. У їх розпорядженні були розкішні іномарки, немалі гроші, вогнепальна зброя. 1998 року члени угруповання проходили курс тренувальних стрільбищ у київському тирі Спортивного клубу армії МО України. Бистрик, Єфремов, Панкратов не раз виїжджали до Туреччини та Ізраїлю. З якою метою – це мали з'ясувати воєнна розвідка і СБУ. На час написання листа МВС на адресу ГУР МО Бистрик, Єфремов і Панкратов перебували у СІЗО – їх звинуватили в підбірці документів і зберіганні зброї. Вульф було заборонено в'їжджати до України п'ять років. Однак він докладав титанічних зусиль, аби скасувати це рішення – дуже тягнуло на батьківщину.

Олег Єльцов
www.cripo.com.ua
(Закінчення буде)

Довідка: Чернишов Олексій Віталійович, народився 16 листопада 1961 року у Свердловську. 1983 року закінчив Свердловське вище військове-політичне училище. 1993 року – Свердловський інститут народного господарства. Спеціальність – економіст. З 1983 до 1990 року служив у Радянській армії, з липня до жовтня 1990-го – в Уральському науково-дослідницькому ВО. Свердловськ (режимна організація, тому без назви). Наприкінці 1990-го переїжджає до Ужгорода, де нетривалий час працює економістом комерційного центру «Горизонт». З квітня 1991 року – інспектор Чопської митниці. З червня 1996 року – начальник Волинської митниці. Перебуває у третьому шлюбі.

злочини за статтями 27, 53, 369, 370 УК ФРН. Таке м'яке покарання пояснюється тим, що раніше Чернишов не був засудженим, що він зізнався у скоєнні злочинів і цим суттєво сприяв розслідуванню щодо інших співучасників (під час операції було затримано 20 осіб). Крім того, Чернишов більш як три місяці перебував у

Теологічний детектив

Спочатку – про кримінальне

Одна з найстрашніших таємниць сучасних єврейських істориків – «націоналізація» єврейським етносом у дореволюційній Росії певних видів кримінальної діяльності. Так, згідно з дослідженнями дореволюційних кримінологів М.Фридмана та Г.Браймана, злощасливі євреї монополізували легальні та нелегальні гральні будинки, притони, борделі, лихварство, маклерство, більшість видів роздільної та гуртової торгівлі, а також скуповування і перепродаж краденого майна (взято з книжки Олександра Гурова «Професійна злочинність»).

У розхристаному, але багатому на факти трітньому документальному дослідженні Віктора Файтельберга-Бланка «Бандитська Одеса» (Москва, 2002) стверджується, після загибелі надзвичайника Михайла Вінницького, відомого всім під псевдо Мішка Ялончик, саме єврей не менш як 20 років контролювали організовану злочинність не лише в Одесі, а й на південному заході України.

Коли ми поспішали на феномен одеської єврейської злочинності під час суду над газетою «Сільські вісті» і професором Яременком (січень 2004 року), горезвісна суддя Саприкина зневажливо відмахнулася: «То лише окремі факти і окремі люди, то не докази». Нічого собі – окремі люди! Пріміром, Мішка Ялончик 1919 року сформував з одеських бандитів «Окремий одеський єврейський ударний полк Червоної Армії». Бойовий шлях цього славного одеського під «дахом» робітничо-селянської Червоної Армії докладно розписав той самий Файтельберг-Бланк. А ми – про головну тему...

На єврейській слід у професійній злочинності вказують, зокрема, слова з ідиш (мови європейських євреїв), які увійшли до блатного жаргону часів царської Росії та СРСР: *хавира*, *шайка*, *мусор* (міліціонер, хоча первісне значення – *донощик*), *хилепс*, *фраер* і навіть – *мент*.

Із жаргону польських євреїв-злочинців перекочувало до блатної російської лексики і поняття *качати права*. Це коли замість виваженої аргументованої дискусії суперників нав'язують сварку, що переходить в істерію, а власні грихі зводять на опонента. Серед сучасних українських єврейських найчастіше послуговуються цими хохмами одіозний Вадим Рабинович. Безперечно, даються взнаки роки, проведені в харківській буцагарні.

А тепер – про комуно-фашистське

Відомо, що оточення Сталіна та Леніна – це представники єврейства та кримінального світу. Часто-густо – євреї з кримінальним минулим. Та що казати, коли і сам Джу-гашвілі з його другом Орджонікідзе до того, як пошитися у вожді революції, були звичайнісінькими грабіжниками. Тож не дивно, що радянська комуністична ідеологія мала всі ознаки кримінального світу з її гаслами: «хто не з нами, той проти нас»; «хто проти нас – той ворог»; «якщо ворог не

ЯКЩО ЦЕ НЕ ФАШИЗМ, ТО ЩО?

Наша тривала робота над етнополітичними дослідженнями дала змогу зробити надзвичайно цікавий висновок: юдо-нацистські ідеології у своїй повсякденній діяльності послуговують-

сядяться – він має бути знищений»; «слово пахан – закон» тощо. На нашу думку, найпромовистіший і найсвіжіший приклад такої сучасної блатної істерії – відкритий лист групи народних депутатів України до Президента держави, оприлюднений 2 червня – чомусь спершу через російські засоби масової інформації. Троє парламентарів (!!!!), грубо порушуючи Конституцію, вже, як виявилось, провели своє **позазаконне** слідство щодо **неназваних** публікацій у виданні МАУП, **позазаконно** (бо це має право робити тільки суд) встановили склад злочину, визначили статтю Кримінального кодексу, згідно з якою мають відбуватися строк видавці та журналісти, і звернулися до глави держави з ультиматумом **завізувати** їхнє неправедне, незаконне антиконституційне рішення. Як на нашу думку, це апогей беззаконня юдо-нацистського лобі у Верховній Раді. Якщо хтось досі наївно вважав, що такого лобі не існує, то після цього ганебного листа мусить замислитися.

Своєрідне ноу-хау юдо-нацистських підліпців – це звинувачення вже не в якомусь там знеособленому «антисемітизмі», расизмі та ксенофобії» неназваних публікацій, а порівняння їх із «статтями у фашистській пресі Німеччини 30-40-х». Йдеться вже не про якийсь там побутовий антисемітизм, а про фашистську пропаганду, яка начебто існує.

І ось тут, з цього місця нашого дослідження, і розпочинається теологічний детектив з усіма ознаками юдо-нацистської маніпуляторки свідомості.

Склад злочину

Якось потрапив нам до рук російськомовний журнал «Дружба» – (№ 327 – 25.02.2005. – С. 112), кольоровий друк, величезна кількість інформації та реклами. Видається в Нью-Йорку «Освітнім фондом імені Натана Якубова». Досі ми не мали честі знати про існування цієї структури, тож захвилювало уважного вивчення публікацій. Тим більше, що «Дружба» – єдиний у світі російськомовний журнал для євреїв, який розповсюджують безплатно. На чотирьох континентах. Крім Африки і Антарктиди.

Перше враження: на «вливання» від самих лише рекламних оголошень переважно дрібних підприємців-євреїв таке філантропічне видання довго не протягне. А журнал видається двічі на місяць ось уже 14 років.

Далі: в деяких текстах видання є натяки, що фонд Натана Якубова обслуговує всевітню громаду бухарських євреїв. Пересічний пострадянський читач знає про цей етнолінгвістичну юдейську гру-

пу лише з однієї-єдиної фрази роману Ільфа й Петрова «Золоте теля»: «Найдурніший з вас купить повне спорядження бухарського єврея: оксамитову шапку, оторочену шакалом, та халат з товстої ватяної ковдри». Насправді ж, як свідчить сучасна енциклопедія «Народи і релігії світу» (Москва, 1998), ця невеличка група євреїв Середньої Азії – хазарського походження – втілила від асиміляції та знищення саме завдяки своїй витонченій хитрості й генетичній схильності до конспірації. Бухарські євреї формально приймали спочатку Іслам, а після 1922 року – комуно-атеїстичне безбожництво, наразі здобуваючи вагомі посади у мусульманському середовищі та комуністичній номенклатурі. Насправді ж вони продовжували сповідувати юдаїзм, але в умовах найближчого підлілля.

Цікава подробиця: самі бухарські євреї називали такі ось конспіративні громади «Чала», що в перекладі з таджицької – основної мови цієї етнічної групи – означає *ні те, ні се*. Усе це дуже цікаво, якби не одне «але». Ніні бухарських євреїв у всьому світі ледь не вдвічі менше, ніж євреїв в Україні. І самотужки подолати такий проект, як видання багатотиражного безплатного журналу та його розповсюдження у 130 регіонах планети, їхня громада фінансово не в змозі.

Ближче до суті

Основне ідеологічне навантаження журналу «Дружба» – завичай кілька рубрик з проблем начебто духовного виховання читачів. Не забуваймо, що формальний видавець журналу – «освітній фонд». Обов'язково є публікація так званих «недільних розділів Тори» та теологічні коментарі до них. Ці розділи, згідно зі звичаєм віруючих юдеїв, зачитують у святій день суботи. 26 лютого цього року випало до прочитати та ознайомитися з тлумаченням розділів з книги «Вихід» П'ятикнижжя Мойсеевого. Як відомо, це перші п'ять книг «Старого Заповіту» – священної книги юдейської і християнської релігій.

А тепер – просимо уваги! Прочитуємо наведений у журналі «Дружба» фрагмент вихід 34, вірш 11–16 книги «Вихід». Тут на нас чекає перша детективна несподіванка. Канонічний текст Священного твору журнал подає у скороченому вигляді, що вкрай дивно. Бо ж йдеться про **Традицію**, яка для юдеїв понад усе. Вони навіть слово це пишуть з великої літери, коли йдеться про звичайну релігію.

Для зручності подаємо ПОВНИЙ текст фрагмента за українським перекладом Біблії (Всесвітнє

біблійне товариство, 1962 р., видання в Україні 1988 р.).

«Ось Я (Бог) наказую тобі сьогодні. Ось Я виганяю перед тобою амореянина, і ханаанейнина, і хіттеянина, і перізеянина, і хіввейянина, і евусейянина. Стережися, щоб не склав ти умови з мешканцем той землі, що ти входиш до неї, – щоб він не став пасткою серед тебе.

Бо ви їхні жертвовники поринувате, а їхні каміни стовпи для богів потрощите, а їхні дерева святі повирубаєте. Бо не будеш ти кланятися богам іншому, бо Господь – Задрісний ім'я Його, Бог задрісний Він! Щоб не склав ти умови з мешканцями Краю, як будуть вони любодіяти вслід за богами своїми і будуть богам своїм жертви приносити, то якщо він покличе тебе, то ти не будеш істи із жертви його. І не візьмеш із дочок його для синів своїх, бо будуть вони любодіяти вслід за богами своїми, і вчинять розпусниками синів твоїх вслід за богами своїми».

Між російським текстом, наведеним у єврейському журналі, і канонічним українським перекладом є певні стилістичні розбіжності, які цікаві передусім історикам і теологам. Однак суть одна – перед тим, як спроводити Мойсея на землі обітовані, Бог виганяє звідти шість народів і застерігає свого обранця укладати будь-які угоди із залишками автохтонного населення – не сприймати жодних знаків приязні з їхнього боку, не брати участі в урочистостях, не ріднитися й так далі. Ціконіше, Господь дає інструкцію юдеям: як поводитися на окупованій території – знищувати храми і святині невольних народів. До речі, за аналогічної ситуації гітлерівські окупанти отримали чіткі інструкції НЕ ображати релігійних почуттів населення на завойованих територіях. Понад те, одним із перших рішень « нової влади» в тій самій Україні було розпорядження про негайне відорядження релігійних громад, розігнаних більшовиками, та відкриття закритих радянськими безбожниками храмів. За винятком, звичайно, юдейських громад і синагог. Однак то інша тема.

Можна зрозуміти безіменних редакторів Священного П'ятикнижжя, які прибрали з канонічного тексту більшість послань на жорстокість і релігійну нетерпимість давніх юдеїв, залишивши лише суто моральний аспект «любові і розпущити». Як любив повторювати ОДК з останніх ідеологів ЦК компартії Радянської України: «Образ вождя треба олюднювати». Однак якщо вчитися в коментар під відредагованим текстом, то стає, даруйте за ненауковий термін, хринованько.

Знання для загалу і «знання потаємні»

Не від сьогодні науковці-опоненти юдаїзму наголошують, що так зване організоване єврейство користується подвійною мораллю (пригадайте «Чалу» бухарських юдеїв). Себто для широкого загалу, передусім іновірців-гоїв, подається відредагована доктрина, яка, на перший погляд, не викликає жодних заперечень чи підозр. А ось для втаємничених викладається повний текст, повна концепція, все вчення, включно з виразними ксенофобськими, расистськими і навіть людиноненависницькими поглядами.

Організоване єврейство галасливо заперече наявність «потаємних знань». Понад те, саме питання подвійної моралі юдейства бездоказово оголошується «антисемітським». І замість наукової дискусії юдейська сторона вдається до політичних доносів. Останній приклад: реакція «штатних євреїв» Росії та України на публічні звернення патріотичної, національно свідомої еліти цих держав з вимогою припинити діяльність тих єврейських структур, які сповідують саме цю подвійну мораль.

Ми підійшли до головного – доказів

Кожен детектив, як і кожне досудове розслідування, починається з припущень (версій), але в остаточному результаті ґрунтуються на конкретних фактах. Тож перегляньте ще раз обидві версії фрагмента «Книги Буття» – і канонічний, повний, і скорочений безіменними редакторами журналу «Дружба». А тепер – факти.

До розділів з Тори (П'ятикнижжя) єврейське освітнє видання додає теологічний коментар рабина Біньяміна-Зеева Кахане. Імовірно, це близький родич рабина Кахане – однієї з найвідоміших постатей в історії сучасного сіонізму, засновника горезвісної терористичної організації «Ліга захисту євреїв». Та суть не в родинних зв'язках рабе Біньяміна, а в тому, що він проповідує.

Як розуміти заповідь «Стережися, щоб не склав ти умови з мешканцем той землі, що ти входиш до неї, – щоб він не став пасткою серед тебе»? Це повеління ізрайльчанам дати жителю Кнаану три можливості: примиритися із захопленням їхніх земель Ізраїлем (і залишитися у країні за умови дотримання семи заповідей, сплати податків і служіння перемождям) або негайно залишити країну, або ж – третій шлях – спробувати протистояти заселенню народом Ізраїлю цих

земель через війну. Однак за умови опору окупантам, разом із жінками і дітьми, буде знищено – «ані душі не залишиться в живих».

– За Традицією, можна укладати мир з поневоленими народами, але лише тоді, коли вони готові визнати факт переходу їхньої землі в наші руки. І при умові, якщо до того вони не намагалися поєстати проти нас!

– З найдавніших часів і до нашого покоління не було аналогічної ситуації, коли ми прийшли і проголосили, що повернулися (???) до своєї країни. Араби, які жили тут, не примирилися з цим, піднялися проти нас, стали вести з нами війну... В такий спосіб до тієї групи з семи давніх народів приєднався «восьмий народ» (в українському перекладі П'ятикнижжя, шоправда, фігурує шість народів, вигнаних юдеями зі своєї землі; Кахане посилається на сім народів, але суть не в кількості, а в принципі: хто проти євреїв – той ворог. – Авт.). Наші рабини, які мають авторитет у сфері Традиції, діждали висновку: кожен закон Тори, який стосується «семи народів», можна віднести до будь-якого іншого народу, оскільки в цій проблемі для них (рабинів) немає різниці.

– Ми припустилися величезної дурниці, вчинивши зі своїми ворогами (передусім арабами. – Авт.) всупереч вказівкам Тори. Справжній єврейський уряд мав би сказати: «Візьміте звідси, доки живі, бо самі наклічете на себе небезпеку».

Інтрига як обов'язковий елемент детективу

Просто переконалися, що в канонічному тексті українського перекладу П'ятикнижжя немає послань на необхідність фізичного винищення народів, на землі яких претендують юдеї, та на жорстоке поведіння навіть з тими, хто не чинить опору. Перечитай хоч 120 раз обидві версії цитованого в журналі «Дружба» фрагмента – не знайдеш послання, що принцип людиноненависництва, застосований стародавніми юдеями до стародавніх шести (чи семи) народів, автоматично треба переносити в сучасність і застосовувати до будь-якого народу, не згодного віддати євреям свої землі, платити їм податки, зрештою своєї віри і звичаїв, і взагалі – стати рабом юдейських загароніків.

Одне з двох: або рабе Кахане документувався до відвертого богохульства, ускладненого гострим параноїдальним станом психіки, або (УВАГА!), крім так званого канонічного тексту Старого Заповіту, перекладеного всіма мовами світу, є ще інший, ТАСМ-НИЙ, текст книг юдейських. І саме цей прихований від гоїв текст коментує рабе Кахане на сторінках «освітнього» журналу для своїх єдиновірців.

Якщо ця таємна доктрина не фашизм, то що ж тоді фашизм?

Валерій ЛАПКУРА,
Наталія ЛАПКУРА

www.mignews.org.ua

Репліка

Недавно подорожчав проїздом у столичних маршрутках. Ще й різко – аж у півтора-два рази. Пояснення стандартні: підсочилені ціни на бензин, імпортовані запчастини і на якесь таємниче «обслуговування». Одне слово – вивертайте кишені, мешканці й гості столиці!

Водіїв ЩЕ не б'ють. Однак скандали почасти трапляються. А ми пропонуємо поглянути на цю проблему об'єктивно і комплексно. Оразу постануть запитання, на які ходен Омельченко відповідатиме так і не дав.

Отже, якщо ціни на бензин зросли на 20%, то чому проїзд у маршрутках подорожчав не на 20, а на 50–100%? Не треба дурити людям голову посыланням на імпорти запчастини, оскільки переважна більшість маршруток у тому ж Києві вітчизняного виробництва. А щодо культури обслуговування, то таке поняття його власникам і водіям не відоме взагалі.

З власного досвіду редактори сайту знають, що квитки видають пасажиром у кращому разі в кожній другій маршрутці. У години пік взагалі не видають. За всі роки щоденного користування маршрутками ми не бачили жодного контролера. То, може,

ЯК МІНІСТР ЧЕРВОНЕНКО ПОПОВНЮЄ БЮДЖЕТ ІЗРАЇЛЮ

власникам варто залізити не в кишені пасажирів, а в заначку до власних водіїв, які їх нахабно обкрадають?

До речі, це раз по раз власників. Частина маршруток їздить взагалі без кондуктора, а навіть на тих маршрутах, де вони є, їх зустрінеш далеко не в кожному автобусі. Це що, економія не тільки за рахунок наших гаманців, а й за рахунок нашої безпеки? Бо водій, який лівою рукою кермує, а правою дає здачу, то вже не водій, а потенційний камікадзе. Погортайте київські сайти – інформація про ДТП маршруток там з'являється ШОДНЯ.

«Великий почин» у подорожчанин проїзду, поза сумнівами, покотиться зі столиці в усі закутки нашої незорої Батьківщини. Що буде – не хочеться й прогнозувати. Принаймні останні страхи автотатастрофи з десятками загиблих – на совісті водіїв маршруток.

А тепер поглянемо на цю проблему, як обцяли,

комплексно. Редактором сайту вона, себто проблема, «бачається не в подорожчанин пального з чи запчастин. Судячи з усього, подорожчанин інший, велими специфічний вид «обслуговування». Висловлюючи мовою водіїв, підмастити конкретних чиновників, які видають і подовжують ліцензію приватним фірмам-перевізникам, віднедавна обходиться значно дорожче, ніж за старого режиму. На форумах деяких сайтів про це пишуть уже видкритим текстом з використанням усього багатства ненормативної лексики.

Як колись усі дороги вели до Риму, так і нині стежечка дедуктивного аналізу приведе нас до шаромашки на розі Пушкірського проспекту і проспекту Перемоги. Конкретно – до кабінету нового міністра транспорту і зв'язку **Євгена Червоненка**. Саме це відомство контролює, дозволяє і перевіряє прихитні перевізників. І не за так, а як

ви здогадалися, за гроші. За великі гроші.

А тепер – кілька фактів із життя помаранчевого юдея Євгена Адольфовича Червоненка.

Як засвідчив недавно у своєму виданні шеф-редактор «Газети по-київськи», відомством Червоненка практично знищено таке поняття, як передплата. Постійне накручування ціни на цей вид послуг боляче вдаюло передусім по найтиражнішим видавництвам. А такими, згідно з даними того ж міністерства, є **УКРАЇНОМОВНІ** видання: «Сільські вісті», «Україна молода» та «Персонал Плюс». Характерно, що це тарифне свавілля не шкодить ЗМІ, тісно пов'язаним з відомими юдо-олигархами, оскільки ці антиукраїнські російськомовні газети і журнали мають власну сітку розповсюдження і продажів.

За розпорядженням Червоненка різко (що характерно, теж у півтора-два рази) підвищено розцінки на пересилання кни-

жок, виданих в Україні поштою. Згідно з незалежними дослідженнями, кожна друга українська книжка в бібліотеках українських читачів з'являлася саме завдяки послузі «Книга-поштою». Після такої антиукраїнської новації патріотично налаштований читач українського видавця підтримати вже не зможе.

Нарешті – нагадаємо про скандал із спробою Євгена Червоненка взяти під особистий контроль усі українські інтернет-видання. На такий «подвиг» досі наважували лише червоні диктатори на візречі Кім Чен Іра. Вражає легкість, з якою міністр Червоненко намагався скасувати кілька фундаментальних принципів Конституції України звичайнісіньким наказом по міністерству. Цього разу «хома з яйцями» не вдалася. Однак чи є гарантія, що наш «єврейський кітаець», як спересердя обзивали Червоненка на одному з сайтів, не повто-

рить спроби перекрити кисень свободі слова в Україні?

І ще одна суто детективна історія – у самий розпал Помаранчевої революції промайнула повідомлення про те, що тодішній шеф Мінтрансу Кирпа створив секретний підрозділ високопрофесійних хакерів для знищення опозиційних сайтів. Кирпа вже давно на тому світі – з традиційним для останніх місяців діагнозом «самогубство», а ось яка доля секретного хакерського підрозділу? Чи не приватизував його новий господар?

Надзвичайно цікаве повідомлення про подію, яка збіглася з раптовим підвищенням ціни на маршрутки, поширили українські ЗМІ. Виявляється, Євген Червоненко виграв тендер на продаж Ізраїлю пасажирських потягів. За відомих даними, застосовано класичний демпінг. Вагони продавали за ціною брухту.

Про свою відданість Ізраїлю Червоненко розписується на кожному перекусті. Однак, як бачимо, оплачуємо цю палку любов чомусь ми. З власних кишень. У прямому розумінні...

www.mignews.org.ua

ПЕРСОНАЛ

Міжрегіональна Академія управління персоналом та Асоціація дослідників голодоморів в Україні у співпраці з іншими навчальними та науковими закладами України ще 2004 року підготували курс і уклали навчальну програму дисципліни «Голодомор в Україні у ХХ столітті», призначену для учнів загальноосвітніх шкіл та студентів. У програмі 20 тем і відведено їй 40 навчальних годин. Не беручи на себе функції рецензента, все ж зазначаю, що вона відповідає всім вимогам і канонам освітньої системи України. Це підтверджується хоча б тим, що в опрацюванні програми брали участь фахівці Центру з вивчення історії та сучасних форм тоталітаризму Інституту культурологічних та етнополітичних досліджень ім. Митрополита Іларіона Київського при МАУП за активної участі вчених Інституту історії України НАН України, Київського національного університету ім. Т.Шевченка, інших наукових інституцій. Крім того, цю програму в грудні 2004 року було всебічно обговорено, схвалено і рекомендовано до навчальної роботи Міжнародною науковою конференцією «Голодомори в Україні: геноцид і опір».

Зважаючи на постійне порушення українською і світовою громадськістю, студентською та учнівською молоддю України питання про потребу ґрунтовного вивчення історії, причин і наслідків для українців свідомо сплануваних і здійснених колючими злочинною владою СРСР-УРСР геноцидних голодоморів, МАУП звернулася до міністра освіти і науки України В. Кременя з пропозицією розглянути та всіляко сприяти впровадженню дисципліни «Голодомори в Україні у ХХ столітті» в навчальний процес середніх та вищих навчальних закладів. Це було зроблено у січні 2005 року, коли Помаранчева ре-

волюція уже завершилася.

Колишній міністр освіти і науки України не зміг відповісти авторам листа – на той час він був уже просто Василем Григоровичем. Коридори і кабінети Міністерства освіти заповнили нові керівні кадри.

Минали дні, тижні, місяці, але Міністерство освіти мовчало. Нарешті, майже через п'ять місяців, до МАУП надійшла жадана відповідь, яка починалася дуже обнадійливо: «Керівництво Міністерства освіти і науки України поділяє Вашу турботу щодо виховання і службовців громадян, патріотів України...». А далі лист-відповідь, який надійшов з Науково-методичного центру вищої освіти і не відомо ким підписаний, геть розвів надію не лише МАУП, а й кожного українця і свідомого патріота України в тому, що Міністерство освіти і науки справді переймається «високими почуттями громадянства та відповідальністю за формування нової генерації українців». Навпаки, схоже було, що воно все робить для нової генерації українства. До таких висновків спонукає уривок з тексту того листа. Цитуємо: «Центр, порадившись зі спеціалістами Інституту політичних і етносоціальних досліджень, Інституту історії України НАН України, регіональним науково-освітнім центром з вивчення ПРОБЛЕМ ГОЛОКОСТУ Національного університету «Львівська політехніка», Центрального українського Фонду ІСТОРІЇ ГОЛОКОСТУ «Тума», Американського єврейського Об'єднання Розподільчого Комітету «Дюїант» та Українського центру вивчення ІСТОРІЇ ГОЛОКОСТУ при НАН України, вважає за доцільне рекомендувати вищим навчальним закладам I-IV рівнів синтетичну навчально-методичну програму «Голодомори в Україні та ГОЛОКОСТ у регіональному і загально-

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ – ЛИШЕ ПОМАРАНЧЕВИЙ МІРАЖ, або Хто контролює українську освіту?

людському вимірі: наслідки тоталітарних режимів ХХ століття».

Звідки ж взялася ця «синтетична навчально-методична програма»? Виявляється, її «розробив професор Р.Я. Мирський, керівник регіонального науково-освітнього центру з вивчення проблем ГОЛОКОСТУ Національного університету «Львівська політехніка». А далі: «На нашу думку, є сенс звернутися до цього центру й відпрацювати спільний для науково-методичного процесу погляд на відлення її в навчально-виховний процес для підготовки фахівців нової генерації».

На перший погляд здається, що Науково-методичний центр вищої освіти виклав своє бачення проблеми і запропонував шлях до впровадження програми МАУП у навчально-освітній процес. За приписливою аналізу цього листа постає кілька запитань:

1. Чому нема жодного слова з оцінювання програми МАУП?
2. Чому центр не порадився з інституціями, які брали участь у опрацюванні програми МАУП?
3. Чому Голодомор українців фактично замінено Голокостом євреїв?
4. Чому формування нової генерації українства зведено до підготовки фахівців нової генерації без роду і племені?
5. Чому позиція укладачів програми МАУП не є бажаною для науково-методичного процесу чи, можливо, і для Міністерства освіти і науки України?
6. Чому МАУП має звертатися до Науково-освітнього центру з вивчення проблем Голокосту за дозволом на вивчення проблем Голодомору українців?

7. Хто такий «проф. Р.Я. Мирський», який, судячи зі змісту листа, має вище за керівництво Міністерства освіти і науки, інституту НАН України становище?

Сподіваємося, зацікавлені сторони самі дадуть відповіді на ці запитання. Однак для допитливих читачів заважимо стосовно «проф. Р.Я. Мирського». Ця постать добре відома в Україні та за її межами. Він – професор «Львівської політехніки», доктор філософії, президент Академії історії та культури євреїв України ім. Шимона Дубнова, президент Львівської єврейської громади «Золота троянда», керівник регіонального наукового центру з вивчення проблем Голокосту Львівської політехніки, керівник Антидифамациної ліги (АДЛ) у львівській філії «Дистрикт 19 континенталь Європа» Всесвітньої єврейської масонської ложи «Бнай Брит», заснованої у США 1843 року. Як його відомий дослідник історії і діяльності сіноталмудизму Дуглас Рід, «у національних колах Америки АДЛ називають не інакше, як «ЄВРЕЙСЬКЕ ГЕСТАПО»...

АДЛ тримає під пильним наглядом не лише театр, літературу, кіно – вона має у своїй структурі озброєні загони терористів, які виконують багато серйозніших завдань». (Дуглас Рід, Спор о Сионе. – «Вітязь», Москва, 1998. – С. 362–363). Він належить до грона єврейської професури Львова, яка за радянських часів «десятиріччями вивувала українською мовою у львівських ВНЗ, має десятки наукових праць, визнаних в Україні та за її межами... Визнаний фахівець і постійний учасник конференцій і українських, і міжнародних» (цитовано за власноручно підпи-

саним Р.Я. Мирським документом 4.03.1999 р.).

Особливої «слави» зажив п. Мирський виданням 1998 року своєї книжки «Юдофобія проти України», написаної у співтворстві з іншими колегами. Вступне слово до неї написав не менш відомий академік НАН України, директор Інституту філософії ім. Григорія Сковороди, лауреат Національної премії України ім. Т.Шевченка Мирослав Попович. Він там, зокрема, пише: «Увазі читача пропонується книжечка, в якій він знайде унікальний матеріал. Він зможе прочитати про долю єврейських селянських господарств в Україні, їхню колективізацію, загинь від голоду сімей євреїв-колоністів під час Голодомору 1933 року». І досі Попович не визнає, що жертвами голодоморів радянської доби були саме українці. Про це свідчить «оновлене» УТ-1 у програмі «Голокост. Людина, влада, історія» від 10 травня 2005 року. Там Зісельс і Попович та підготовані їм ідеїськими грантами історико-наголошували на «внятковості і неповторності Голокосту. Мовляв трагедії інших народів – то так собі, епізоди історії» (Персонал Плюс. – 2005. – № 20).

«Проф. Р.Я. Мирський» відомий ще й тим, що він особисто і очолювана ним АДЛ спровокували ганебні судові переслідування українських патріотичних газет і журналів, зокрема «Вечірній Київ», «За вільну Україну» та інших.

У багатьох випадках для нього це закінчилося поразкою. Про це він сам зізнається в одній із заяв до суду 17 счня 2000 року. «Після публікації в газеті «Вечірній Київ», – пише Мирський, – я відчув настороженість та прохолодність моїх колег, а також знайомих,

перед якими я повинен виправдовуватися... Вказані вище обставини вже більше року підтримують мене в стані постійного нервового збудження та хвилювання, що обтяжують невизначеністю виконання цієї ситуації... Я змушений був звернутися до невропатолога, який поставив діагноз початкової недостатності мозкового кровоотку на тлі церебрального атеросклерозу».

Однак це не зупинило його від подальших провокативних дій. Наприклад, як голова АДЛ він звернувся до голови Держкому телебачення і радіомовлення України І. Чиха з листом «А насправді це виглядає як політичний донос», де фактично вимагає поставити під сумнів професійну компетентність директора Книжкової палати України професора М. Сенченка за його публікації з єврейського питання в газеті «Сільські вісті». Думається, такі розповідати про «заслуги» перед Україною й українцями цього лідера АДЛ немає сенсу. Про це можна писати монографії. Натомість лишається без відповіді одне запитання: чому Міністерство освіти України побоюється розглянути навчальну програму МАУП «Голодомори в Україні у ХХ столітті» самостійно, не чекаючи «дозволів» і «підказок»?

Цей прецедент наводить нас на думку, що «єврейське гестапо», можливо, вже контролює всю Україну, а її незалежність – то лише помаранчевий міраж.

Григорій МУСІЕНКО,
професор філософії
і політології

За публікацією
«Української газети
Плюс», № 25, 2005 р.

✓ **Особистість**

ФУТБОЛЬНИЙ «СМАК ЖИТТЯ»

– Відомо, хто не ризикує – той не п'є шампанського. За логікою, хто ризикує – той п'є. Що саме смакує екстремалові?

– Шампанське – чудовий напій. З ним приємно святкувати перемогу. Однак у ризикових експедиціях ліпше мати в рюкзаку не пляшку «шилпучки», а спирт – корисний як мед-препарат.

– А на Північному полюсі після стрибка з парашутом чим «грілися» (або лікувалися)?

– У нас була група з більш як 20 осіб. Крижина наша – приблизно 300 на 700 метрів. Військовий Іл-76 – машина важка, на такий пуп Землі не сяде... Умови цієї «авантюри» (а мені хотілося провести репортаж з-під купола парашута) були суперекстремальні. Коли падав, під собою нічого не бачив – сучільна біла пустеля, молоко. Летіш, неначе в рідке скло. Лише з висоти півкілометра помітив гвинти двох гелікоптерів, що сіли на крижину раніше. Там на нас чекали телеоператори, які мали зафіксувати рекорд-не десантування.

Над нульовою точкою розкрив купол, увімкнув передавач і в репортажному стилі спробував розповісти про те, що бачив і відчував. Захопився так, що й не помітив, як стрімко наблизилася поверхня... Приземлившись, на ногах не втримався: купол умить перетворився на вітрило і парашут потягло. Коли нарешті відстебнув замки підвіски, колеги вже були в обіймах «групи підтримки». Далі чаркування (гріх не відзначити таку подію), вмочили губи в українську горілку. А потім на 35-градусному морозі грілися в Арктиці міні-футболом. Грали збірні команди міст України й Автономної Республіки Крим. Я запропонував два тайми по 15 хвилин. Однак наші «полярники» гамселіли м'яча два тайми по 40!

– Українці першими грали у футбол не лише на Північному полюсі, а й у Гімалаях на висоті понад п'ять тисяч метрів. Що то був за матч?

– Особисто для мене гімалайська експедиція восени 2001-го була ювілейною – десятою. Нас тоді було четверо (двоє – новачки). Щоб прискорити дводенний підйом, на маршруті майже не робили відеозаписи. Дуже вже поспішали за сприятливої погоди зіграти матч. «П'ятачок» 40 на 20 метрів підшукали на розлогому схилі. Майданчик розмітили льодорубом. Відпочивати було ніколи: насувалася хмара, а з ними штормовий вітер, різке похолодання – з 8 градусів до 0. Однак урочистого ритуалу дотрималися: розгорнули прапор Федерації футболу України, привітали суперників नेपालських шерпів. Були й «гладячі» – дикі яки. Функції арбітра взяв на себе наш оператор. Грали два тайми по 15 хвилин. Рухи наші були уповільненими – розріджене повітря високогір'я давалося взнаки. Шерпи дуже старалися, але рідні стіни не допомогли – 3:1 на користь

Валентина Щербачова, керівника ТРК «Спорт-Україна», ведучого телепрограми «Футбольні діалоги» (УТ-1), який сьогодні в Києві, а завтра може бути в Лондоні, Пекіні чи Катманду, спіймати не так легко. Недавно він повернувся з гімалайської футбольно-екстремальної експедиції. Залітаючи до «гнізда» (офісу) під дахом Національного спорткомплексу «Олімпійський», Валентин Васильович поринає у море справ: записи програм, участь у спортивних заходах, дзвінки, зустрічі, робота в ефірі... Наша публікація – теж інтерв'ю не одного дня: це мозаїка спілкування з екстремалом у Києві, Івано-Франківську, Вінниці, Жмеринці й навіть на... Говерлі

міні-команди України.

– Як відпочивалося після гри?

– Не було часу, аби розслабитися. Спустилися до селища, екіпірувалися для сплаву прорською річкою і – вперед! Рафтинг триденний і такий складний, що з катамарана знімати відеокамерою практично неможливо. Зробили це аж наприкінці третьої доби на відносно тихій воді. А першого дня навіть довелися поборотися за життя: перевернулися на складно-мокрому льоду і опинилися у крижаній воді. Одна з жінок (інюземка, яка сплавлялася разом з нами) опинилася під перевернутим човном і в шокуючому стані могла захлинутися. Встиг виштовхнути її на поверхню, а сам мало не потрапив у нокаут: під водою хтось щосили дригав ногами і «пройшовся» мені по голові та плечах...

– Після Гімалаїв матчі на Говерлі – як легка прогулянка?

– Не сказав би. Пригадую наш перший квітневий похід – на крутосхилі штормовий вітер, віхола. У хмари (на висоту понад 2000 метрів. – С.Ш.) потрапили не всі, дехто припинив сходження. Та й сама гра була не на вершині, бо м'яч звідти здуває.

– Цікаво спускатися з Говерлі – на «п'ятій точці»...

– Головне – не налетіти на каміня під снігом. Людський хребет – річ тендітна...

– Хвалити Бога, обійшлося без травм. І грати у футбол каміння не завважало. Хоча снігове поле було важке – як решето. Вгрозасяш по коліна, м'яч застряє. І все ж гра вдалася – бойовий рахунок 2:2. А як народилася ідея зіграти на най-

вищій точці України?

– Аматорська збірна журналістів проводила футбольний товариський міні-матч в Івано-Франківську проти команди мерії. По зустрічі на вечірці вирішили: наступного разу вітати зіграємо на Говерлі. Ніде у світі ніхто не ганяв м'яча на найвищій точці своєї країни. Мер Зіновій Шкутяк, керівник неорднаний, підтримував ініціативу. Так і втілює ідею в життя...

– ... і записали досягнення до твоєї «Книжки незвичайних рекордів України». Пригадується, в найпершому матчі на вершині гори зіграли Юрій Бондар, Віктор Шпак, Віталій Тарасенко... А взагалі у книжці розповідається про незвичайні досягнення українців – сильних, кмітливих, винахідливих людей. Хто з героїв цього видання найбільше запам'ятався?

– Багато їх можна назвати. Приміром, фанат футболу Микола Куценко впродовж доби безупинно жонгулював м'ячем. Каскадер Віталій Бондар проїхав мотоциклом від Києва до Лондона, стоячи на сидінні й не торкаючись руками керма. Велосипедист-аматор Павло Ковтун 28 годин поспіль крутив педалі, подолавши трасою 410 кілометрів.

Феноменальні спортивні досягнення таких чемпіонів, як Іван Піддубний, Лариса Латиніна, Сергій Бубка записано у «Книзі...» нарівні з незвичайними рекордами юних киянок Ірини Іванченко та Євгенії Олексієнко. Остання читала книжку середнього формату впродовж хвилини, а потім година година докладно переказувати зміст.

Чим же українці вражають світ? Колишній вояк УПА

Ярослав Галащук після війни 44 роки ховався в підпіллі, наважився вийти до людей лише 1991-го. Був і такий факт: 1990 року в кийському парку на Нивках 11 дваків з Чернігова перевершили світове досягнення сингапурців: за п'ять діб склали піраміду з 364 тисяч 194 металевих швидких кришечок.

– Твій особистий рекорд теж гідний подиву: працював у телестудії 30 годин поспіль – вів у прямому ефірі марафонську спортивну програму.

– У тому ефірі брали участь і зірки великого спорту, і політики, і друзі, з якими граю у футбол. Спасибі їм, усі вони – співавтори досягнення.

– А міг би довше працювати у студії?

– Принаймні після 30 годин з нг не давав. Почувався нормально, як після тяжкої, однак добре виконаної роботи.

– Яким був прихід у спортивну журналістику?

– Спорт люблю з дитинства. Займався акробатикою, потім чотири роки грав у футбол. Після травми ноги «перекваліфікувався» на каніста, виконав норматив майстра спорту СРСР. В армії служив у спортроті в Південному Казахстані. Командирів не цікавило, що я весляр. Майстер спорту? Давай, змагайся. Турніри з шахів, чемпіонати з легкої і важкої атлетики, боротьби, боксу... Якось підрахував: 17 видів «пропустив» через себе. Навіть довелось на першості Збройних Сил з боксу виступати проти призера Олімпійських ігор. Раунд протримався...

В армії почав писати замітки до газет. На гонорари (рублів 15–20 щомісяця) мав змогу щедро, за

солдатськими мірками, пригостити друзів у чайній. Теж стимул до творчості.

– Професію, можна сказати, обрав з меркантильних міркувань?

– Мабуть... (сміється). – А потім були Київський університет, газети, телебачення...

– Заочно навчався на факультеті журналістики. З першого курсу писав до студентської багатотиражки. Згодом працював редактором спортивних програм у молодіжній редакції республіканського телебачення. Там, на ТБ, познайомився з Іриною, яка стала моєю дружиною і справжнім однодумцем. У минулому вона яхтсменка, тепер, як і я, захоплюється альпінізмом, не раз брала участь у гімалайських експедиціях і деяких інших екстремальних «авантюрах» (жартома Щербачова називає цим словцем незвичайні спортивні проекти. – С.Ш.).

– Сини також дружать зі спортом?

– Степан – спортивний журналіст, працює на телеканалі «1+1». Гаврило має диплом Інституту фізкультури, знайшов себе в бізнесі.

– Валентине Васильовичу, а тепер я спробую дещо згадати. Фільм «Гора за вісім тисяч», знятий на матеріалах гімалайської експедиції, відзначено першим призом на Московському міжнародному фестивалі.

– Було таке. Дивом не потрапив під снігову лавину в горах. Однак відзняв ту стихію і вийшло непогане документальне кіно.

– А як тоді, коли ти готувався до космічного польоту й намагався вести репортаж у стані невагомості – у літакові, що падає?

– Скажу прозаїчніше: разів з десять по 20–30 секунд політав салоном догори ногами і встиг сказати в ефір лише одну фразу... Однак задоволення колосальне.

– Після перемоги в конкурсі висвітлював у складі інтернаціональної журналістської команди авторальні «Кемел-трофі» у Південній Америці...

– Одне з незабутніх вражень – у джунглях зустрів леопарда. Порозумілися: кожний пішов своєю дорогою.

– Насамкінець – про секрет здоров'я. Тобі наступного року – 60?

– Не може бути! Людині завжди стільки, наскільки вона почуватися. На пенсію не збираюся.

Розмовляв
Сергій ШЕВЧЕНКО

Сходивки часу

6 липня 1934 року на 45-му році життя помер лідер анархістського руху в Україні Нестор Махно.

7 липня 1659 року козацькі загони на чолі з Іваном Виговським розбили московське військо під Конотопом.

8 липня 1709 року відбулася російсько-шведська битва під Полтавою – військом шведського короля Карла XII зазнало нищівної поразки від російської армії Петра I.

9 липня 1917 року створено Президію Центральної Ради на чолі з Михайлом Грушевським.

10 липня 1984 року на прес-конференції в Мілані радянський режисер Андрій Тарковський оголосив про намір залишитися в Україні.

11 липня 1709 року залишки шведської армії Карла XII, що рятувалися втечею після Полтавської битви, потрапили біля містечка Переволочна в засідку і здалися військам Меншикова.

12 липня 1943 року в ході Другої світової війни відбулася найбільша в історії людства танкова битва – в районі Курської дуги біля села Прохорівки зішлілися в бою з обох сторін півтори тисячі танків і самохідних артилерійських установок. Німці зазнали поразки, втративши 350 танків і більш як десять тисяч чоловік.

УВАГА! АКЦІЯ!

Передплати журнал
„ПЕРСОНАЛ”
та отримай
гарантований ПРИЗ!

Умови акції:

Крок перший

Від квітня до червня 2005 року передплати журнал «Персонал» до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або

у відділеннях зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції.

Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фро-

метівська, 2 (відділ реалізації).

Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зроби поштову пометку «Приз».

Крок третій

Призи буде надіслано поштою до 15 вересня 2005 року

Приз також можна отримати в редакції до 1 вересня 2005 року. При собі мати оригінал сплаченої передплатної квитанції на журнал «Персонал».

Адреса редакції: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 18, кімн. 19 (відділ реалізації).

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

"Черемош" Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

- одно-двокімнатні (2-3-х місні) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на 40 місць);
- басейн;
- більярдний зал з каміном;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:
— проживання від 80 грн. за добу;
— харчування (триразове) від 43 грн.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА:
Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)

Оголошує набір на першу та другу вищу освіту:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОЗНАВСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНОСТІ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА, НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (у т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРІЧКУ
* без застави * термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США).

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II-III курс, бакалавратів — на IV-V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47, 524-10-51
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

ДО УВАГИ АБІТУРІЄНТІВ!

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобіля (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія "В"

У програмі навчання:
Будова та експлуатація автомобіля
Правила дорожнього руху
Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
Водіння автомобіля

Термін навчання:
2,5 – 3 місяці.

Форми навчання:
Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи:
03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20.
(приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 527-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Комерцбанк", м. Київ, МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

Державний комітет зв'язку України
"ДТЗТ Україна"

АБОМЕНТ На газету "журнал" **91028** (середнє видання)
За вільну Україну плюс (наймаксований індекс) Кількість комплектів **1**

На 2005 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

Кому _____ (Прізвище, ініціали)
Куди _____ (поштовий індекс) _____ (адреса)

ДОСТАВОЧНА КАРТКА На газету "журнал" **91028** (середнє видання)
За вільну Україну плюс (наймаксований індекс) Кількість комплектів **1**

Вартість: передплати _____ грн. коп. Кількість комплектів **1**
          переадресування _____ грн. коп.

На 2005 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
						X	X	X	X	X	X

поштовий індекс _____ місто _____ село _____
код вулиці _____ район _____ область _____ вулиця _____
буд. _____ корп. _____ кв. _____
Кому _____ (Прізвище, ініціали)

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 91028

НОВА ГАЗЕТА ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

- Український погляд на події та явища суспільного життя
- Пошук і добір фактів, важливих для української справи
- Захист інтересів українства та української мови
- Українське трактування історії та соціології
- Національна ідея: держава вища за класи, нація вища за партії
- Релігія — для людини, Церква — для народу
- Національний солідаризм: всі українці брати

ВСТАНОВИТИ З'ЯСОВАТИ ІНТЕРЕСИ І ОСВІТУ
НАПРЯМКАМИ НАПРЯМКАМИ НАПРЯМКАМИ

ПЕРСОНАЛ ПЛЮС

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ — АТЗТ Міжрегіональна Академія управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Україна 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП, «Персонал Плюс».
Тел.: (044)490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua

Рестраційне свідоцтво КВ № 6562 від 1.10.2002
Підписано до друку 5.07.2005
Зам.
Наклад — 77 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція періодичних видань МАУП
Шеф-редактор Юрій БОНДАР
Головний редактор «Персонал Плюс» Юлія КОСІНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися з позицією редакції